

20. august 2003

Kr. 10,-

68. årgang

ORGAN FOR MENTAL, SOSIAL OG ØKONOMISK NYORIENTERING

Nr. 7

VÅRT MÅL: Et fritt levende selvvirksomt samfunn
 VÅR METODE: Selvkontroll og hensynsløs, men objektiv kritikk
 VÅRT MIDDEL: Ny livsorientering bygget på Kristusimpulsen

MOTTO: Riv ned alle gjerder som skiller menneskene og hindrer dem fra å oppleve og erkjenne våre dype fellesinteresser innenfor vårt felles samfunn. Frem med helhetsfølelsen og totalitetsbevisstheten. Ned med partipolitikken og klassekampen. Frem med det frie levende selvvirksomme samfunn.

Avrevne sommerfuglvinger

Sadistene står på lur
 De vil røve din følsomhet fra deg

De elsker å se juveler av mennesker
 Bli revet i stykker av ulver i fåreklær

Jeg så dem fra de var små

De som rev bein av fugler
 Og kastet levende krabber i fjellveggen
 Og begravde vakre dyr levende

De som plaget gamle og svake
 Og som alltid var sterke nok til å
 Rive av vingene til sommerfuglene

Det er slike som styrer kloden
 Slike som river bein av andunger
 Som går på revejakt og skyter tamme ender
 Som sitter i kommiteer og selger miner
 Og leketøysbomber som skal skade barn

Deres kulde er så stor
 Deres ufølsomhet så grusom
 Og de sier "hva skal jeg med makt
 Hvis jeg ikke kan missbruke den"

The Culture of Narcisism
 Handler om et sodoma som kopulerer Gomorra
 På markedskreftenes alter har de sine blodige orgier
 Deres hellige alter er dynket av barneblod
 Av sivile uskyldige

Rovdyret flerrer gjerne sommerfugler i filler hvis det har glede av det
 Frihetens land, demokratiets forsvarer må alltid ha sin suverene rett til
 å gjøre hva de vil, og det er godt at lillebror pisser dem i lomma

Mulighetens land, Narsisismens Vugge
 Er dette land som oppfører seg som verdenspoliti
 Som kan lage indre statskupp
 Bare det tjener de mektiges ressurser
 Bare det tjener det forbannede markedet
 Bare det tjener uretten på vår jord

Lenge leve selvbedraget og mangelen på historiekunnskap
 Leve troen på realpolitikens retorikk
 La oss tilbe den store Macchiavelli
 La oss i evighet tro at rettferdighet kan blandes med urett
 Tilpasse oss og gi etter for herskerens prinsipper
 Legge oss flate og glemme hva stormaktene gjorde i kolonitiden
 Glemme at de la mye av grobunnen for uretten på jorden
 Glemme at de kun verner sine interesser
 Og driter i kvinner og barn
 Når de skal utprøve nye våpen
 Når de i demokratiets navn
 Vil myrde på kirurgisk vis

Terje Ivory Hartvedt Lerøy

Farlige tider

Av Svein Otto Hauffen

I Samfunnsliv, 5/2003, advares kompromissløst mot enhver form for økumene, som ifølge innsenderens (I) påstander, må være ytterst farlige greier; og alltid betyr «sammenblanding, samrøre». Advarslens bakgrunn er Aftenpostens melding: «Festdag med Sonja på Tautra. Dronning Sonja la ned grunnsteinen ved å fylle jord over en stein fra Nidarosdomen til det nye klosteret på Tautra, – og tilskuere var biskop Finn Wagle, Dnk, sammen med de katolske biskopene John Willem Gran og Georg Müller.» – Å fylle jord over en stein er naturligvis en risikabel handling uansett, og med fareforsterkende katolske biskoper blant tilskuerne, øker selvsagt faren i så skremmende grad, at det er all grunn til alvorlige advarsler. Man kunne bli katolsk i hodet av mindre! Slik sett blir jord på stein, til farlig samrørende jordblanding; som antagelig er like farlig som ordblanding.

Ifølge Aftenposten var festligheten til ære for nonnene på øya, og en ærfugl-bestand som skal bygges opp igjen etter en alvorlig miljøtabbe. Til ære for ærfugler? Meget betenkelig. I henhold til (I)s advarsler osv. «Dette må vi ta klart avstand fra» – burde man selvsagt gitt blaffen i nonnene og faen i ærfuglene. I samsvar med konfirmasjonsløftet: «Jeg forsaker djevelen og alle hans gjerninger». Hele greia blir enda mere skremmende ved tanken på Aftenpostens melding: – Dronning Sonja foretok den offisielle åpningen av den nye broen til Tautra. Ny bro og katolikker – ytterst betenkelig sammenrøring! Tenk på symboleffekten: Brobygging mellom katolikker og protestanter! Fy flate!

Det er helt rørende å lese (I)s samlede advarsler mot all verdens samrøre. Vi går i fare hvor vi går: «For vi ser enda klarere hva resultatet blir, og det er det som er farlig!» Især «at vi (protestantismen) skal sammenblandes med all verdens annen religiøs forkynnelse, samkvem». Ja her går det nok mot «fusjon» – så fyschom, fyschom! Ja, verre enda: For «vi ser konturene av resultatet(?) av dette samkvemmet. Den sterke skal få overleve, – og ingen tvil om at katolisismen er den sterke part som vil «seire!» «– Nei, va' det lekt. Især med det overveldende flertall katolikker i Norge, er resultatet, betingelsesløs kapitulasjon, gitt på forhånd. Og landsdekkende kollektiv religiøs panikk kan forventes å bryte ut, når som helst. – Minnes vi Mesterens ord om «Blinde veiledere for blinde» – kan vi si: Gudskjelov og takk for at vi har kompromissløse sannhetsvitner som (I), som kan føre oss ut av faresonen.

Sårt trenges slike klarseende veiledere som

«er klar over sitt ståsted», står på sitt, og «har med seg Jesus Kristus i troen» (I) og «tilber Herren alene». Selvsagt i motsetning til andre som mangler alt dette. Og som «vi må ta klar avstand fra», især «katolikktilbedere bl.a. professorene Wyller, Inge Lønning, biskopene Per Lønning, Sigurd Oseberg med flere!» (I)

Som vi alle vet, har jo de nevnte i alle år, uavlatelig forkynt Maria-dyrkelse, til frettensel for troen på Jesus Kristus. Så det var på høy tid med (I)s advarsel mot disse katolikktilbedere – som han skriver.

(I) minner om at «... Den evangelisk-lutherske religion forbliver statens offentlige religion». Nettopp. Og da sier det seg selv, at *statens* religion, den må konserveres i sin renhet og forsvares med nebb og klør, og helst hestehoven i tillegg. Uansett evangelieord. Kort sagt med våpen i hånd – «som kristne det kan seg søma». Som P. O. Hov(d) skrev: «Hurra for heimevernet... Full væpning» ... og Gud velsigne Kongen og fedrelandet!» – Ved (I)s innlegg forstår vi våre utilgivelige forsømmelser, og hvor tilbakestående vi har vært i kampen mot økumenisme. Så her må blåses til kamp mot samrøring! Følgelig må vi snarest følge i de store pionerers fotspor, protestantismens korsfarere, den rene læres kompromissløse forkjempere i Irland.

Mot urene katolske krabater må det brukes bomber og granater!

I første rekke gjelder det konsekvent å demonstrere at man holder sin sti ren, ved den rette tro, med den rene lære. Rene skjære Lutherdommen. Og at man følgelig, på alle måter unngår ethvert samkvem eller samtale med alle urene; katolikker og økumenister især. Idet man i selvdyrkende selvrettferdighet, fortsetter å gå i fariseernes fotspor – istedenfor å gå i seg selv. Hvorved man viser at man «er klar over sitt eget ståsted og velger rett, i tide» (I). Og derfor på rettroens faste grunn, «klart må ta avstand fra «økumeniske syndere, og slik demonstrere for all verden at man er blant dem «som stolte på seg selv, at de var rettferdige, og foraktet de andre» (Lukas 18.9.) Idet man istedenfor å «forlate våre skyldnere» og gjøre sin skyldighet, – ved sin innstilling og holdning, mentalt konsekvent «gjentar» eller «gjenber», tempelfariseernes luciferiske bøn: «Gud! Jeg takker deg fordi jeg ikke er som andre mennesker; røvere, urettferdige, horkarer, eller og som denne tolde». Eller og som disse katolikker og økumenister (L. 18.11.)

Men bakom toner Mesterens ord; «... hver den som seg selv opphøyer, skal fornedres, og den seg selv forneder skal opphøyes.»

Samfunnsliv

Sosialpsykologisk avis

Organ for folkebevegelsen
for ny livsorientering
(Tidligere Samfundspartiet)

Bertram Dybwad Brochmann
grunnlegger

Dag Ove Johansen
8200 Fauske
tlf. 756 42 754

E-post: dagoj@online.no
redaktør

Grunnlagt
1931

Med i redaksjonen

Astrid Strømme
Indre Sædal 16
50 44 Natland

Anders Ryste
disponent og
hjelperektor
6150 Ørsta

Ved innbetalinger benyttes
NB!
Postgironr.: 0532.08.40645

Internett: <http://home.online.no/~dagoj/SAMFLIV.HTM>
eller direkte link <http://samfunnsliv.freesevers.com>

Sigurd Emberland til minne

Anten vi var samla i Tromsø, på Skjeberg eller på Vinstra, for å nyte av den nye «vin», skjenkt oss av fleire nye talarar og med etterfølgjande ordsifte, så var han der - Sigurd Emberland - til vanleg berre kalla Sigurd. Vi sørgde då kona hans vart sjuk og gjekk bort, men vi gledde oss då han igjen var tilstades for å ta alle talar og ordsifte på lydband. Sjeldan gjekk han fram og gav til beste ei tale sjølv, men det kunne hende. - Han vart 90 år den gode Sigurd.

Sigurd var ei kraft mellom nyorienteringsvenner. Var nokon i beit for ein 1000 lapp, så hadde han ein. Utover vinteren og fram mot våren i år var han særleg aktiv oppteken med å få fram at den såkalla Fanebustsaka, han som fekk 9 månaders fengsel fordi han kalla rettsoppgjere etter krigen eit hemnoppgjere i bladet sitt § 100, og kva meir? Referatet frå retten der saka var framme, vart rana og øydelagt. Sigurd har visstnok greidd å skaffe tilveges eit nytt ekte referat, som så skal kome i ei ny bok, skriven av forfattere Markeisen(?) som har gitt ut boka om Harry Lindstrøm. - Han som sette seg opp mot autoritetane i kings-Bay saka.

Ei sak til ville Sigurd få fram

igjen - Peter Hoff saka. men her finst det heldigvis same referatet trykt i samfunnsliv frå 60-åra. Bladet hadde fått på seg den horrible skuldinga at det representerte nazismen. Hoff vann saka. Dei horrible skuldingane vart kjende døde og usanne. Bladet hadde pasifistisk innhald fastslo Oslo Byrett. Som redaktor vart Hoff tilkjend kr. 10 000 som erstatning for påført falskneri og kr. 250 000 for øydelagde utgjevingsvilkår.

Det er å vona at nye krefter, som i dag har lært å sjå ein gløtt inn i det nye landet, som samfunnsliv no i 60 - 70 år har vitna om og framleis vitnar om, kan halde fram med Sigurds arbeid. Fred følgjer med minnet hans.

Kanskje er den unge Tromsøforfatteren den rette til å ta seg av såvel Fanebustsaka som samfunnslivsaka v/Peter Hoff. Og, framfor alle saker også, sjølve Brochmann saka. Brochmann, som kom og lærte menneska å sjå skilnaden på symbol og røyndom. Ja, dersom ikkje menneska snarast lærer å sjå denne skilnaden, så vil det føre til nye Ragnarok med styggare og farlegare våpen som resultat.

Anders Ryste

Kirkens herre

Statskirken er statens tjener,
og mener det som staten mener.

Hva skjuler prester bak sitt skrud?
At presteskap er statens «brud» -

som ganske underdanig gjør
statens vilje - nu som før.

Staten - den er kirkens gud.
Derom bærer prester bud.

De forskriftstro som er statslydig.
Noen tror at det er dydig.

Herrens ord de hurtig glemmer,
hvor fader stat for dem bestemmer.

Til staten har de seg forskrevet,
når de dens bud har etterlevet;

og ei samvittighetens røst.
Med Skriftens ord til konflikt-trøst.

Fader stat er presters herre;
altfor ofte - ja dessverre.

Svein Otto Hauffen

Anders Ryste 90 år

1. september 2003
Pensjonist, tidl. lærer
Tlf. 700 66 794

Eksamen artium i Volda 1933, studerte sosialøkonomi ved Universitetet i Oslo frå 1935 til krigsutbrotet 1940. Vart oppteken av forfatter B. Dybwad Brochmanns Nye livsorientering. Dei nye tankane var den gongen ikkje framande for professorane Frisch og Vogt. Redaktør og utgjevar av bladet Samfunnsliv der dei nye tankane lever vidare. Frå 1956 fast tilsett lærer ved Ørsta vg til pensjonistalderen. Har gitt ut i alt 10 bøker i den nye livsorienterings ånd.

Sendt til Aftenposten:

LEDER -

HVA GJØR NORGE I IRAK?

Det er bemerkelsesverdig stille blant Stortings-politikerne angående den norske militære deltagelsen i Irak. Nå er det bare kommunevalget som gjelder.

Siden Bondevik vinket F-16-jagerne vel avgårde til Afghanistan, har Norges støtte til den amerikanske okkupasjonsmakten i både Afghanistan og Irak økt uten at det har medført til noe særlig debatt om berettigelsen av dette.

Begrunnelsen for deltagelse i Afghanistan er at FN godkjente USAs intervensjon mot bin Laden og Taliban. Dermed kunne flere land følge etter, fordi dette var en kamp mot terrorismen i verden, heter det.

Sannheten er at det er ting som tyder på at terrorismen i verden øker etter USAs massive angrep på land og folk i Midt-Østen.

Alt gikk liksom så greit i Afghanistan. Kvinneundertrykkelsen ble bekjempet med de amerikanske og norske bombene, het det ved en anledning. Nå kunne de afghanske kvinnene slippe å bruke burka, fordi Taliban var styrtet.

Status for august 2003 er at det kun er i Kabul og områdene rundt denne byen at man har oppnådd en slik virkning. Resten av landet styres fortsatt av undertrykkende krigsherrer, som er like fundamentalistiske som Taliban, men forskjellen er at de støttes av amerikanske myndigheter.

Verre er det å svelge norsk okkupasjonsdeltagelse i et land som ble valset ned uten FN-vedtak av noe slag. Det heter seg i offisielle uttalelser fra norsk hold at man er med på å bygge opp landet igjen. Norske tropper reparerer bruer og anlegg i britiskkontrollerte områder.

Man er altså ikke underlagt USA, på en måte.

Det er interessant å se hvilke roller okkupasjonsmaktene har tatt i Irak. Amerikanske soldater skyter stort sett på alt som beveger seg, nå sist Reuter-journalisten Mazen Dana, som dekket opprøret i et irakisk fengsel. Amerikanske styrker trodde fjernsynskameraet hans var en bombekaster og skjøt dermed journalisten ned og drepte ham på stedet. Det samme skjer med sivile irakere. USA er kjent for å være triggerhappy. I Irak er dette munnhullet blitt verifisert på en uhyggelig måte. Tusener av irakere er blitt drept uten at annen grunn enn mistanke om at de representerte en fare for amerikanske styrker.

En britisk soldat i Basra beskrev denne fundamentale forskjellen mellom britisk og amerikansk oppførsel. Han mente at amerikanerne skjøt for et godt ord, mens britene viste lokalbefolkningen respekt og vennlighet. Det er ikke rart at amerikanerne får bank, sa han i et intervju.

Nordmennene viser til samme atferd overfor lokalbefolkningen i Irak. Men dette forsvarer likevel ikke en norsk deltagelse i denne folkerettsstridige okkupasjonen av Irak.

Til tross for britisk gentlemanship i Irak, er den første britiske soldaten nå drept av irakiske motstandsmenn. Uansett om britene viser god folkeskikk, er og blir de likevel en okkupasjonsmakt.

Det er antagelig bare et tidsspørsmål før den første norske soldaten kommer hjem i kiste.

□ doj

MORDECHA I VANUNU

BBC-dokumentaren om mannen som fortalte verden om Israels atomvåpenprogram var avslørende. Fredsprisvinner Shimon Perez, atomvåpenprogrammets far, kalte Vanunu en forræder. På leting etter masseødeleggelsesvåpen burde kanskje USA besøke Israel?

Atomanlegget ute i Negev-ørkenen er av gammel årgang og mange av arbeiderne der er blitt kreftsyke. På grunn av hemmeligholdelsen av anlegget, kan ingen av disse kreve erstatning. Her er Israel et stammesamfunn og ikke et demokrati. I 12 år har Vanunu sittet i enecelle fordi han røpet sannheten om Israels masseødeleggelsesvåpen. I tillegg har landet også Midtøstens største arsenaler av biologiske og kjemiske våpen.

Men all synd straffer seg selv: kanskje smeller Negev-anlegget i luften på grunn av elde og ødelegger Israel på det viset?

DOJ

Redaktører 2003

JANUAR: Dag Ove Johansen
FEBRUAR: Astrid Strømme
MARS: Dag Ove Johansen
APRIL: Astrid Strømme
MAI: Dag Ove Johansen

JUNI:
AUGUST:
SEPTEMBER:
OKTOBER:
NOVEMBER:
DESEMBER:

Astrid Strømme
Dag Ove Johansen
Astrid Strømme
Dag Ove Johansen
Astrid Strømme
Dag Ove Johansen

Norge og Nato

Av Bj. Knapstad
Flekkerøy

Det har vært forbausende stille om vårt forhold til Nato de senere år.

Etter at den kalde krigen var over og Warszawapakten oppløst, kunne man tenke at Nato enten kunne avvikles eller omformes til å bli et verktøy for dialog, fred og forsoning. Vi vet jo alle hva som er menneskehetens virkelige fiender, nemlig uvi-tenhet, fattigdom og sykdom.

Tenk om Nato kunne erklært disse krig, men nei, tvert imot og uten debatt eller dialog med folket, vedtok Natos stats- og regjeringssjefer i april 1999 et nytt strategisk konsept som åpner for ganske andre og utvidede oppgaver enn å forsvare medlemslandenes suverenitet overfor en angriper – i henhold til art. 5, som sier at et angrep på et medlemsland er et angrep på alle.

I dag, etter det nye strategiske operative konseptet, kan Natos styrker benyttes utenfor alliansens egne grenser og er tiltenkt en global formynderrolle, som kan settes inn i konflikt-områder (Kosovo), eller mot «terrorister» (Afghanistan), på kort varsel, uten mandat fra FN og sikkerhetsrådet. Ifølge pkt. 59 kan Nato ... «starte og holde ved like operasjoner hvor det kan være liten eller ingen støtte ifra vertslandet...»

Det er først og fremst USA, som siden 1945 har ført 69 (angreps)kriger – og som i dag styres av kanskje verdens farligste fundamentalist, – som setter agendaen, ut ifra sine lunefulle ønsker og behov som sjåvinistisk supermakt.

Ja vel, men er ikke vi i lille Norge bekvemme med at slik er

det og slik blir det; vi som alltid har hatt sterke bånd til, og ne-segrus beundrer alt ved USA? Er det nødvendig å lage bråk om så viktige ting som Nato-medlemskapet? Det raker vel ikke oss at USA har innført antiterrorlover som gir myndighetene rett til overvåkning og fengslig på ubestemt tid, uten dom eller rett til juridisk bistand, og iverksatt et verdensomspennende overvåkningssystem som kan kartlegge alle enkeltmenneskers bevegelser i detalj. Eller at det vises forakt for menneskerettighetene, – at inngåtte nedrustningsavtaler brytes, at det gjøres lovlig å likvidere antatte terrorister over hele kloden, og at USA dertil er besatt av en kronisk krigslyst? Ja, at vår hovedallierte har hatt en forbløffende hurtig dreining mot et totalitært, antidemokratisk styre med forbausende mange likhetstrekk med Hitlers Tyskland på trettitallet?

Men det er den sterkeste rett som til enhver tid gjelder, derfor har Irak nå fått sin 9. april, med vennlig besøk av en uslælig angloamerikansk «frigjøringshær», som skal nedkjempe det onde ved å gjeninnføre kolonitidens ideer og retorikk, etter først å ha fordelt og definert rollene som terrorist og frihetshelt, – dvs. hvem som er slem og har farlige masseødeleggelsesvåpen, og hvem som er snill og bare forsvarer demokrati og menneskerettigheter.

President Bush er god til det, – å avsi nådeløst rettferdige dødsdommer i Herrens navn – fra den tid han var alkoholisert guvernør i Texas.

Men hva kan vi gjøre med det hele – be Bondevik melde oss ut av Nato – i protest? Nei, spør du en ansvarlig politiker om å sette Norges forhold til Nato – og vår deltagelse i suspekke operasjoner som for eksempel krigen i Afghanistan – under debatt, – ja, gi oss en folkeavstemning på linje med de stadig tilbake-

vendende EU debattene, blir han straks avvisende. «Helt uaktuelt, vi har ingen tradisjon for slikt, det der skal overlates til oss på Stortinget».

Men jeg spør likevel, hvorfor kan ikke vi, – folket – få lov til å si vår mening og bestemme over oss selv og landet vårt i en så viktig sak? Er våre folkevalgte virkelig så redde for hva du og jeg mener om Nato, at ingen politiker med posisjon tør å løfte debatten, kanpt nok pirke borti den med ildtang. «Dette er ikke for vanlige folk», svarer de, «til det er saken for komplisert og alvorlig.»

Men alle pendelslag når sitt ytterpunkt. Kanskje tiden har kommet til å tenke noe helt nytt. Ja kanskje Norge, fredsprisens hjemland, heller burde orientere seg mot de alliansefrie nasjonene, eller å gå i spissen for å danne et forbund av demokratiske nasjoner på altruistisk basis, og ikke på kapitalens fire friheter som i EU. Evner og midler har vi, men motet og fantasien mangler. Nei, slutt å drøm, kom, la oss heller spille bort noen fete oljemilliarder på børsen, sentralbanksjefen spanderer og USA trenger pengene.

Hva har gått galt, hvorfor denne lammende servilitet overfor dekadansen? Kjære deg, la nå onkel Sam få skjære strupen over på noen nyttige despoter, i demokratiets, humanismens og kristendommens navn. Husk at president Bush jr har innført en offisiell Jesusdag i Texas, til ære for denne verden som jo elsker bedraget. Ja, hvorfor ikke nøye seg med det å være en servil, men populær opportunist? For det er jo opportunistene som styrer verden og gjør de små store. Ikke sant? En tjener på det. Bare spør Hagen eller Blair.

Bondeviks bilde av terror

GUNNAR GARBO
TIDLIGERE STORTINGS-
REPRESENTANT
OG AMBASSADØR
Lørdag 12. juli 2003

MAN SKULLE TRO

at det ville være vanskelig å arrangere en internasjonal konferanse mot terror og utelate det aller meste av den terrorvirksomheten som foregår i verden. Men umulig er det ikke. Sammen med Elie Wiesel har Kjell Magne Bondevik uten merkbare protester tatt initiativet til en storstilet mønstring i New York. Der skal en rekke statsmenn til høsten konsentrere verdens oppmerksomhet om den svake parts kampmidler. Det gjelder den terror som blir begått når mennesker tar andres liv og stundom også ofrer sitt eget, i troen på at dette vil fremme saken for undertrykte og maktesløse folkegrupper. I sum utgjør dette en beskjeden del av den internasjonale terroren.

ALL TERROR

er grusom. Sannsynligvis gjør desperate selvmordsaksjoner attpåtil situasjonen verre for de menneskene aksjonistene tror at de tjener. Men det er ikke bare opposisjonell terror vi er utsatt for i det internasjonale samfunn. Det aller meste av terrorvirksomheten er statlig terror, som blir satt i verk av den slags maktmennesker som skal kaste glans over Bondeviks konferanse mot terrorismen.

I følge folkeretten og det meste av nasjonal rett består terrorisme av voldshandlinger som tar sikte på å sette skrekk i en sivilbefolkning og gjennomtvinge endringer i landets

styre. FBI definerer for eksempel terrorisme som kriminell bruk av makt eller vold mot mennesker eller eiendom for å skremme eller øve tvang mot regjeringen eller sivilbefolkningen, i den hensikt å fremme politiske eller sosiale mål.

Derfor er det ikke nok å ta opp kampen mot den opposisjonelle volden. Vi må også gjøre opp med all den statlige terroren som skjer i form av krigs- og voldshandlinger mot sivilbefolkningen i strid med Genevekonvensjonene og internasjonal humanitær rett.

DE ALLER VERSTE

eksemplene på statlig terror fikk vi trolig under den andre verdenskrigen, med slike grusomheter som Tysklands jødeutryddelse, japanernes Nanking-massakre og den statsorganiserte seksuelle volden deres mot hundretusener av comfort women, de amerikanske atombombene mot Hiroshima og Nagasaki og den britiske og amerikanske terrorbombingen mot tyske og japanske byer, hvor angriperne med fullt overlegg skapte brannstormer som stekte eller kokte hundretusener av mennesker til døde. Etter krigen ble mange av de tyske og japanske krigsforbryterne stilt for retten. Men seierherrene gikk fri for terroren sin – akkurat som nå.

Selv om så enorme grusomheter sjelden har forekommet siden, fortsetter den statlige terroren. I Vietnam rammet amerikanerne titusener på titusener av sivile ved hensynsløs bombing. I Nicaragua bistod USA contraens terrorvirksomhet i et slikt omfang at Den internasjonale domstol dømte landet til å stanse aggresjonen og yte erstatninger for krigsskadene. USA neglisjerte dommen. Også regjeringer i Latin-Amerika, Afrika og Asia – med Indonesia som

et særlig illustrerende eksempel – har terrorisert, torturert og myrdet titusener av sivile i egne og andres land.

ALLEREDE FØR

den siste Irak-krigen hadde veto-maktene USA og Storbritannia sørget for at Sikkerhetsrådet ikke fikk oppheve sanksjonene mot Irak, selv om det viste seg at de kostet en halv million barn livet. Sanksjonene ble nettopp et middel til å påvirke regimet ved å terrorisere sivilbefolkningen. I en rapport til FNs kommisjon for menneskerettigheter karakteriserte den belgiske folkerettsseksperten Mark Bossuyt virksomheten som folkemord.

I krigene både mot Jugoslavia, Afghanistan og Irak, som alle var folkerettsstridige eller på kanten av folkeretten, brukte angriperne klasebomber, som fortsatt lemlester eller dreper barn og voksne hver eneste dag. Krigen i Afghanistan pågår stadig, og okkupasjonsmakten i Irak retter fortsatt blodige slag mot antatte motstandsreder. I alle disse landene gjorde angriperne også mediene til angrepsmål, blant annet ved å bombe kringkastingen i Beograd og den arabiske TV-stasjonen Al Jazeera kontorer i Kabul og Bagdad. Når president Bush etter den 11. september 2001 ga CIA grønt lys for å myrde uønskete personer i fremmede land, brukte han de samme metodene som sine antatte terroristiske motstandere. Behandlingen av fangene i Guantanamo-leiren kan heller ikke godt karakteriseres som annet enn terror.

AMNESTY INTERNATIONAL

har uttrykt dyp bekymring over hvordan en rekke vestlige land nå re-

agerer på den opposisjonelle terroren ved ordninger som grovt krenker rettssikkerheten, for eksempel ved ubegrenset fengslig forvaring uten dom, særdomstoler med anonyme vitner og hemmelig bevismateriale eller utvisninger i strid med asylretten. I sin siste rapport til FNs kommisjon for menneskerettigheter sier organisasjonen at «disse tiltakene særlig har vært rettet mot slike grupper som forsvarere av menneskerettighetene, asylsøkere og flyktninger, religiøse og etniske minoriteter, politiske aktivister og medier». Det er med andre ord gruppeterror. Sammen med ledende representanter for Europarådet og OSSE uttalte FNs høykommissær for menneskerettigheter at formålet med tiltakene mot terrorisme skulle være «å beskytte menneskerettigheter og demokrati, ikke å undergrave disse grunnleggende verdiene i samfunnene våre».

Aftenposten fortalte 11. juni at Norges konferanse mot terror i New York skal vise fram terrorofre fra New York, Midtøsten og Bali for å vekke den oppmerksomheten arrangørene søker. Det kan trenges sterke innslag som appellerer til mediene. «Grepet som skal skape interesse og engasjement verden over er det personlige møtet mellom terrorofre, pårørende eller mennesker som har betalt en pris på sin egen kropp, og ver-

dens mektigste menn og kvinner som har mulighet til å gjøre noe med terrorondet», skrev avisen.

DISSE

«verdens mektigste menn og kvinner» kunne for eksempel begynne med å gjøre noe med den terroren de selv har ansvar for. Men noe så ubehagelig er det ikke meningen at samvittigheten deres skal bli forstyrret av på New York-konferansen i Norges regi. I følge Aftenposten venter statsministerens stab nå spent på om president Bush vil besøke konferansen, «noe som i stor grad vil påvirke mediedekningen og kan bli en pen fjær i hatten for Bondevik personlig», som avisen sier. Med sin ulovlige angrepskrig mot Irak har Bush gjort seg skyldig i hva Nürnberg-domstolen kalte «selve den internasjonale hovedforbrytelsen». Han har utvilsomt mer befatning med internasjonal terror enn noen andre av «verdens mektigste menn og kvinner». Med sin strategi for rettsstridige forkjøpskriger og utvikling av nye atomvåpen for offensiv bruk er Bush rede til å fortsette på den globale forbryterbanen. Nærværet hans ville bli litt av en fjær i hatten.

BUSH FORDØMMER SLAVEHANDELEN

George W. Bush fordømte tidligere århundres slavehandel da han besøkte en gammel utskipingshavn for slaver i Senegal - første stopp på hans femdagers Afrika-reise.

Han kunne kanskje gjøre noe med livet til etterkommerne av disse slavene - den svarte befolkningen i USA - som fremdeles stigmatiseres og behandles som annerangs borgere. I enkelte sørstater kan ikke svarte bade sammen med hvite i offentlige svømmebassenger.

USA kalles verdens største demokrati - men det er bare for hvite.

DOJ

Ingeniør G. E. Bonde:

Bertram Dybwad Brochmann og hans livsverk

En innføring i vår tids nyorientering

Minneforedrag i Ingeniørenes Hus i Oslo 4. mars 1956 – Del 2

Skal vi få et samlet bilde av Dybwad Brochmanns livsverk, så må vi samtidig se på *hans forhold til sin samtid* på visse bestemte viktige områder. Vi må se nærmere på hans forhold til f.eks. statskirken, hans forhold til politikken og den hedenske stat, hans forhold til vitenskapen. Kanskje også hans forhold til mystisismen, gnostisismen og antroposofien. Og vi må se nærmere på de arbeidsforhold som en fri og uavhengig forsker som representerte de uønskede standpunkter, måtte ta til takke med gjennom det «siviliserte» tyvende århundre.

Om vi kort vil se på *Dybwad Brochmanns forhold til statskirken*, så vil vi skjønne og forstå tingen med den forklaring som vi tidligere har nevnt og som vi fikk da den første verdenskrig brøt ut. Hvordan den kristne kirke viste seg for Dybwad Brochmanns øyne å være *hedenskaps* kirke, og hvordan den bar sitt navn *kristkirken* med urette. Det som var vanskelig for Dybwad Brochmann var å ta den fulle konsekvens av det syn at *kristkirken hadde sviktet sitt kall*. – Vanskelig nettopp fordi at Dybwad Brochmann gjennom hele oppveksten var bundet til statskirken, ikke minst gjennom sin far. Men han tok konsekvensen, og han var helt klar over at han måtte ta konsekvensen og at han måtte gjennomføre de hammerslag som han gjennom årtier stadig slo overfor presteskaper og statskirken. *Han ville ha dem til å våkne og se at det var Kristi rike på jord – hvis presteskaper de skulle være* og bane veien for, i stedet for som de nå gjorde – å opprettholde *den hedenske stat* og være *dennes støtte*.

For Dybwad Brochmann var for å gjenta det – fullt klar over at det bare var *to slags kollektivisme*, nemlig den hedenske voldsamlivsform som menneskene hadde hatt gjennom århundrer og årtusener, og den frie samfunnsform som gudsriket på jord representerte. Det er ingen andre enn disse to varianter, hvor mange navn de enn måtte ha, og hvor mange forkledninger de til daglig enn opptrer i.

Dette ville Dybwad Brochmann ha presteskaper til å se og forstå. Han ville samle dem om denne oppgaven: Å etablere gudsriket på jord! Han ble *avvist*, fra begynnelse til slutt. Kanskje kan det være en enkelt Nikodemus blant det tallrike presteskaper som deler Dybwad Brochmanns syn. Men de andre står kompakt imot den dag i dag.

Her ligger det et veldig arbeide i framtiden hvor der må ryddes opp: *Statskirkens reformasjon til å bli en fri kristkirke*. Et presteskaper for Gudsriket på jord. Disse oppgaver skal være å klarlegge lovmessigheten og den praktiske gjennomførbare av de universelle lover, slik Kristus sa det: «Søk først Guds rike og hans rettferdighet og lovmessighet, så får I alle ting i tillegg».

I det lengste håpet Dybwad

Brochmann på at han skulle få ørenslud innen statskirken. Men da det tidspunkt nærmet seg at han av de hedenske statsmyndigheter skulle settes inn i fengsel, da tok han i 1947 skrittet helt ut og *meldte seg ut av statskirken*. Ikke bare som en tom demonstrasjon; han hadde på forhånd skrevet en hel bok med detaljert påvisning av statskirkens syndefall i fortid og nåtid: om hvordan den hadde godkjent dansen om gullkalven, *mammonismen i verden*, de hadde godkjent voldsmentaliteten og *voldsstaten* med dobbeltmoralen, de hadde godkjent krigen og krigsguden. Det foreligger altså nå, men riktignok enda ikke trykt, *et grunnlag i en samlet bokform som danner programmet for menneskenes videre arbeide på dette området*; å reformere statskirken slik at den virkelig kan bli en kristkirke.

Dette vil altså si at Dybwad Brochmann ikke mente at kirken i seg selv er overflødig. Tvertimot mente han at den rene *kristkirken har sin misjon på menneskenes framtidige vei framover mot gudsriket*. Selv om forholdet er det at kirken til slutt skal gjøre seg selv overflødig, når all lovmessigheten innen gudsriket er utforsket, og menneskene har erkjent denne lovmessighet, gitt seg inn under den og handler etter den daglig. Da vil kristkirken være overflødig, da er det enkelte menneske sin egen prest som viser vei.

*

Jeg skal også nevne ganske kort *Dybwad Brochmanns forhold til politikken*. Der er forholdet det, at han fra begynnelsen så at veien egentlig ikke gikk gjennom politikken. Han var klar over at om enn hans program var å gå inn i den sterke hus, så gjaldt dette først og fremst åndsveiledningens institusjoner: Kirke, skole, vitenskap, og altså ikke politikken. Men den sabotasje han var gjenstand for, det at han ikke fikk ørenslud i den norske presse, ikke fikk talemulighet i den norske kringkasting, det overalt å bli stanset og ti-et ihjel av den store mengde, det gjorde at han til slutt i 1933 som en demonstrasjon gikk med på at man skulle ta hans nye tanker, hans nye samunnslære for gudsriket, ta den opp til praktisk gjennomføring, for derved å vise at det nettopp i våre dager er praktisk. I Stortinget mente han å måtte bli hørt. I allefall kunne stortingsstenografene og stortingsstidende ikke sabotere ham.

På den bakgrunn forstår vi hvorfor Dybwad Brochmann kom inn i politikken. Men det var fra hans venners side kraftige advarsler om tingen og sterke påvisninger av faren ved å gå den vei. Saken er jo nemlig den, som Brochmann selv mange ganger selv framholdt, at den nye livserkjennelse, den gjelder ikke noe enkelt parti, den gjelder alle partier. Men skal vi gå inn i politikken så er vi etter gjeldende norsk lov, nødt til å

stifte parti! Derved kommer vi til å omgi oss med et piggrådgerde, som i dette tilfellet ble kalt Samfunnspartiet. Og resultatet ble jo som vi alle vet, og som vi har opplevd til denne dag, at alle de øvrige partier reiste seg som en steil fjellvegg mot den nyeste erkjennelse som Dybwad Brochmann representerte. Og dette til tross for at Dybwad Brochmann til stortingsvalget begikk det kunststykke i 1936 å samle 45.000 stemmer om sitt partiprogram. Men dette med piggrådgerdet mot de andre partier, dette så Dybwad Brochmann, denne erfaring tok han opp i seg, fullt klar over at de advarende røster som hevdet at han ikke skulle gå inn i politikken, de hadde i og for seg rett. Men han så også at eksperimentet og demonstrasjonen hadde hatt sin betydning for nyorienteringen fordi aksjonen hadde vakt oppmerksomhet for de nye tanker og ideer ute blant menneskene. Og fordi han hadde klarlagt for dem som han betraktet som sine venner og framtidige medarbeidere den praktiske gjennomføring av Kristi tanker i moderne form.

*

Om *Dybwad Brochmanns forhold til vitenskapen*, kan det være meget å si. Jeg skal bare kort nevne at når han hele tiden sto i sterk opposisjon til vår nåværende vitenskap, så var det fordi han mente at vitenskapen ikke skapte sammenheng i livet. Vitenskapen i dag representerte bare den *analytiske* vitenskap som delte all ting opp, uten å se det hele i sammenheng. De ville ikke se sammenhengen, de ville ikke høre på Dybwad Brochmanns påvisninger av nødvendigheten av *syntesen*. De ville heller ikke høre på hans påvisninger av at materialisme er skjebnesvanger og at det er noe som heter åndsliv; at menneskene er åndsvesener, og at de på det området har sitt særpreg, og at vi må regne med det som heter ånd. Vi må regne med at tildragelsene i åndens rike, de er like *lovmessig bundet* som det vi kan kalle naturens rike. Naturens lov gjelder i åndens verden. Den gamle maksime som han gjentagende framholdt for vitenskapen, den ville vitenskapen ikke høre på.

Og så førte det til det resultat at Dybwad Brochmann ble stadig hårdere, vi kan nesten si brutal, i sitt angrep på vitenskapsmennene, som gjennom årene bare hadde avvist alle hans høflige appeller. Han kunne simpelthen ikke oppnå å få en vitenskapsmanns øre. Kanskje var det fordi han til slutt brukte de sterke ord. «Han fornærmer oss, jo», sier de. Jeg har eksempler på professorer her i vårt land som skulle være meget velvillig stemt overfor ham, men de har følt seg fornærmet, de har ikke tålt at Dybwad Brochmann på samme måte som Kristus, leste dem teksten og snakket åpent ut.

*

Jeg vil også nevne hans forhold til mystisismen, gnostisismen og *antroposofien*. Det er nødvendig og riktig at vi prøver å se sammenhengen her.

Hva er det som er et særkjenne for antroposofene i våre dager og saduseerne og mystikerne på Kristi tid? Hva er det som gjorde at Kristus opptrådte med «knyttneve» mot «den rev Herodes» som representerte mystikerne i de dager? Det bunnet i at mystikerne og de nåværende antroposofene, de er *esoterikere*, de sier det er mye mystisk til i verden og menneskelivet, i samfunnslivet, og i det universelle liv i det hele tatt. Den store mengde kan ikke forstå det, og den store mengde bør heller ikke forstå. Det bør bare være for innviede, og vi må kunne sysle med disse mystiske ting, selv om vi ikke forstår det innen vår krets heller. Dette at vi mener oss å være «innviet» gir oss en posisjon, en maktposisjon mellom våre medmennesker.

Det var dette syn som Dybwad Brochmann gikk imot med hele sin ånds tyngde. Han var klar over *at gudsrikets etablering på jord, det er ikke en sak for esoterikere*, det er ikke en sak for «innviede». *Det er en allemannssak*. Vi kan ikke etablere gudsriket uten at den enkelte har kontroll over selv selv, han må kjenne seg selv, han må kjenne de universelle livslover. «Det er ikke noe mystisk i verden», sa Dybwad Brochmann. Og så brukte han Kristi ord om at der «*intet er skjult som ikke skal åpenbares*». Og etter hvert som menneskene selv i kraft av *sin skapende fantasi* har utforsket all lovmessighet, så blir de etter hvert også allvitende og fullkomne som vår skaper selv. Det er den vei vi skal, også gjennom det enkelte menneske, for å nå gudsriket på jord – ikke bare gjennom en innviet krets.

Derfor var det et uforsonlig fiendskap gjennom et langt liv mellom Dybwad Brochmann på den ene side og antroposofene i Norge og verden for øvrig på den annen side. Jeg kan nevne her om begynnelsen til dette. I 1920-årene bodde Dybwad Brochmann på Lillehammer, eller i strøket der. Han oppholdt seg meget i byen hvor han kom i kontakt med antroposofene på stedet. Det var i den tid da Rudolf Steiner bl.a. framkom med sin lære om «kristendommen som mystisk kjensgjerning», f. eks., og hadde vunnet mange formående tilhengere der oppe på Lillehammer. Det de savnet var en åndskjempe som kunne føre deres sak videre etter at Rudolf Steiner var borte. De hadde kastet sine øyne på Dybwad Brochmann som nettopp i de år la hele Lillehammer og Hedemarken for sine føtter. Der ble gitt fristende tilbud, men de ble avslått. Dette kunne antroposofene aldri tilgi. Og gjennom et langt liv har Dybwad Brochmann opprettholdt sin oppfatning av og sitt standpunkt overfor

gnostisismen og mystisismen.

Dette er forklaringen til det som har hendt her i hovedstadens presse, hvor etter Dybwad Brochmanns død antroposofene har fått anledning til å forsøke å sverte sin motstander til. Når jeg nevner dette her i dag, så er det ikke fordi at denne episode i og for seg betyr så meget, men det gjelder for oss å se sammenhengen i det hele. Det er mer enn en prestisjesak, det er en *prinsipp* sak som er grunnleggende for hvordan man skal drive det arbeide å etablere gudsriket på jord.

*

Jeg kan ikke ved denne anledning, hvor vi skal gi et overblikk, unnlate å nevne Dybwad Brochmanns forhold til *okkupasjonen* og okkupasenten under den annen verdenskrig. Han var Hitlers og nasismens motstander fra første stund og hadde gitt dette uttrykk allerede i 1937 i et *åpent brev til Adolf Hitler*. Han gir her uttrykk for at Hitlers undergang er viss, hvis han forsetter å følge det makt- og voldsprinsipp som han hadde slått inn på. Han hadde også hjulpet *Helene Harand* i hennes kamp mot Hitlers jødeforfølgelser, og Dybwad Brochmann hadde holdt offentlig foredrag derom i Wien. Dybwad Brochmann og Samfunnspartiets folk var derfor ikke *persona grata* i Berlin.

Så bryter *den annen verdenskrig ut*, og noen måneder etter står tyskerne etter et kappløp med engelskmennene som okkupasenter på Norges jord, mens Konge og Regjering rømmer fra landet til England og lar folket i stikken. Om dette sier Dybwad Brochmann sin hjertens mening i et *radioforedrag* i juli måned 1940 – mer enn en måned etter at krigstilstanden mellom Norge og Tyskland var opphørt ved den norske hærs kapitulasjon, og okkupasjonstilstand var inntrådt. Han angriper også Englands kyniske holdning overfor Norge.

Hensikten med dette Dybwad Brochmanns radioforedrag var for det første å motarbeide Quisling, dernest å framheve Hitlers riktige økonomi-politikk mot plutokratiet. Dette for å komme på talefot med okkupasentene som han hadde tett inn på livet, og for derved også å skjerme Samfunnspartiets folk.

For dette ble, etter verdenskrigens slutt, Dybwad Brochmann satt under tiltale og dømt ved det «rettsoppgjør» som av den tilbakevendte rømte regjering ble satt iscene overfor ni og nitti tusen norske nordmenn. Dybwad Brochmann tok som de tusenvis andre sin fengselsstraff som et utslag av den politiske forfølgelse han var utsatt for.

At dette «rettsoppgjøret» var av politisk natur og var stridende mot all norsk lov og rett, ble bekreftet både av vår rettsprofessor *Jon Skeie*, og senere av Det svenske Institutt for

■ forts. neste side

Underveis til Barbaria?

Fromme muslimer ønsket det å bygge seg en pen moské – trodde rasister som ville hindre det. Med mobbing, trusler og sjikaner og aggresjon i lange baner.

Muslimene tror ei på Loke eller Tor. Allah er et arabisk ord. Kort og godt betyr det: Gud. Troende føler Herrens bud.

Kan vi her si: Vi har demokrati? Befinner vi oss i sivilisasjon, med humanitet og toleranse?

Eller langt på vei en herrefolk-nasjon, hvor man intoleranse ei vil stanse? Skal overtro om det vi knapt kjenner, gjøre oss til barbarer? Eller menneskevenner?

Hvor mye fariseisme kan vi se, i å hindre bygging av en moské?

Hva har vi andre vel med det om noen muslimer vil være i fred, bak veggene i sitt eget sted?

Plager det oss at det skal skje, er det fordi vi ikke kan se at det er vår synsmåte det er noe gale med.

Hører det hjemme noe sted å forstyrre privatlivets kirke-fred? Bli vi bastante intolerante, er vi underveis til rasist-militante. De ville forfølge dem – lik klegger bak deres egne kirkevegger.

Vil noen bygge en moské, så la dem bygge – i Guds fred.

Svein Otto Hauffen

Offentlig og Internasjonal rett i Stockholm, som nettopp har felt en knusende dom over «rettsoppgjøret».

Dybwad Brochmann tok sin skjebne som en mann. Men han la ikke skjul på at den skamløse behandling han hadde vært utsatt for fra sine landsmenns side, «la ham i graven før tiden».

*

Hvis vi nå til slutt skulle tenke på mennesket Dybwad Brochmann og hans arbeidsvilkår som forsker her hjemme i Norge gjennom den siste menneskealder, så er vi jo alle sammen klar over at vi i ham hadde det store og gode mennesket med hjertelag. Naturelskeren, blomsterelskeren, menneskevennen. Hans hjerte banket for medmenneskene, det var deres ve og vel han ville fremme. Og i sin optimisme på det området, var han uovertruffen. Mange vil si han drev sin optimisme alt for langt, at det ble til uberettiget godtroenhet. Men jeg vil si: Bedre det enn å være skeptiker og pessimist. Hadde han vært det, hadde han aldri kunnet gjennomføre den kjempeoppgave han utførte gjennom de 40 lange år. Takket være sin optimisme lot han seg aldri kue.

Men dette at han måtte arbeide sin sak fram uten noen som helst offentlig støtte, bare offentlig motstand, det er en ting som står for meg som et av de sterkeste trekk i den åndsbevegelse som Dybwad Brochmann har skapt. At han aldri gav opp – hvor sterk motstanden var – at han fikk gjennomført publikasjonen av sin livslære, tross all motstand og all sabotasje, det viser den sterke og ukuelige personlighet. Pressen var stengt, kringkastingen var stengt, kirken var stengt, stortinget viste seg også å stenge av, vitenskapen var ikke hjemme.

Det å få trykt bøker, det var lenge en nesten uoverkommelig oppgave. Intet forlag ville åpne sine porter. Og dog har Dybwad Brochmann skrevet et bokverk, et omfangsrikt bokverk, som ettertiden vil være ham takknemlig for. Det omfatter kanskje en 30 større og mindre bind. Av dem er en stor del ikke trykt den dag

i dag, således hans bøker fra 1916 av. Hans første bok ligger der i manuskript den dag i dag. Det er et programskrift på flere hundre sider. Det heter: «Nytt lys over livet». I det skrift er inntatt det program som de øvrige 30 bind omfatter. Alt er lagt til rette. Men det fantes altså ikke trykkepenger å oppdrive. Hans neste bok *Veien til det nye land*, første bind, ble så vidt trykt. Annet bind av Veien til det nye land, «Nøkkelen til avgrunnen» foreligger så langt som i korrektur. Den kom ikke lenger enn til korrektur, for det var den gang ikke mulig å skaffe tilveie de 800 kr som skulle til for å ferdigtrykke boken. Og så gikk hele satsen med klisjeer og det hele i smeltedigelen! Det tredje bind av Veien til det nye land «Eksakt vurdering og økonomilære» ligger der uttrykt den dag i dag. Den store *Kristusboken* på 600 – 700 sider fra 1926 – 1927, foreligger i dag likeledes bare i manuskript.

Man har sagt det er mulig å forstå Dybwad Brochmanns bøker; og naturligvis kan det være noe i det når man som skjedd får slått vekk *fundamentsøylene* under det byggverk som man senere skal bygge videre på. Da skal man ikke forundre seg over at man ikke «forstår sammenhengen», som dog er den mest like-tille og selvfølgelige, i bokmanuskriptene bygget opp logisk og klart, fra begynnelse til slutt. Men disse hans mange første bøker er altså ikke trykt. Slik har også de arbeidsvilkår vært for en fri forsker i vårt land, som vi er så stolt av.

At Dybwad Brochmann allikevel er kommet fram til det resultat at hans lære er blitt kjent, det kan han takke sin egen fremragende *foredragsvirksomhet* for, de hundrevis av foredrag i vårt land og våre naboland, hvor han med blendende veltalenhet grep den menige mann. Og dette sitt gode publikum og sin personlige og trofaste vennekrets som slo ring om ham, visste han aldri å få fulltakk nok.

Jeg skal endelig til slutt ganske kort resymere hva jeg ville framholde:

1) Dybwad Brochmann har skaffet oss en *ny samfunnslære*, en *ny sosiologi*, en moderne lære om «guds-

riket på jord», slik som den i dag kan praktiseres. En desentralisert, selvvirksom samlivsorden, som følger det organiske livs universelle lover.

2) I forbindelse med denne nye samlivsorden har han gitt oss en *ny samfunnsøkonomilære* som muliggjør at verden i stedet for å synke dypere og dypere i gjeld, i nød og elendighet, kan nå fram til den kristne økonomiske samlivsorden som Kristus pekte på, når han viste til f.eks. liljene på marken. Den økonomiske samfunnsform som i sin konsekvens kan føre til *nullpris og mammonismens opphør og menneskets materielle frigjørelse*. Han skjelnnet mellom realøkonomi og fiktivøkonomi. I forbindelse hermed har han klarlagt for all verden de *krigsårsaker* som førte til 1. og 2. verdenskrig, og hvor hovedårsaken var av samfunnsøkonomisk natur.

3) Dybwad Brochmann har skaffet oss en *ny psykologi og massepsykologi*. I stedet for læren om mennesket som viljesvesen, hvor alt berodde på vilje, og de dårlige resultater berodde på den onde vilje som alle mennesker var besatt av, og som presteskapet støttet opp om, så har vi fått læren om mennesket som materiale til både godt og ondt. Vi har fått læren om mennesket som psykisk sansevesen som har en lang, lang rekke sjelelige sanser i tillegg til de fem fysiske sanser som smak, syn, lukt, hørsel, følelse, og som gir oss et helt nytt grunnlag til å bedømme den menneskelige livsførsel på. Hans maksime er den nå verdenskjente: «Din mentalitet er din skjebne».

4) Han har gitt oss grunnlaget for en *ny filosofi*. I sin lære om de to slags fantasi, og de to slags virkelighet, i sin lære om den skapende utvikling, har vi fått et nytt grunnlag for å bedømme alle verdensproblemer, og som gir oss nøkkelen til å nå fram til gudsriket.

5) Dybwad Brochmann har gitt oss en *ny etikk*. Han påviste hvordan der i samfunnslivet hersket en *dobbelmoral*: Der galdt én moral for individet, og den stikk motsatte moral for «det offentlige». Brochmann framholdt nødvendigheten av å *fullføre Luthers reformasjon*: Å gjøre

mot statsmakten og pengemakten, hva Luther gjorde mot paven.

6) Og han har til slutt gitt oss en *ny teologi*. Etter det som foreligger offentliggjort fra Dybwad Brochmanns hånd i bokform, eksisterer der i dag i sannhetens og virkelighetens verden ikke sten tilbake på sten av den gamle teologi som statskirken representerer. Vi har fått Kristus i en helt ny belysning som menneskenes – ikke religiøse frelser, men menneskenes mentale frelser, og som menneskenes og samfunnslivets genetiske frelser. Vi har fått de tusen år gamle dogmer og bekjennelsesskrifter belyst, de som den norske kirke, den katolske kirke og statskirken i den øvrige verden fremdeles trekkes med og som har hengt og henger som en møllesten om halsen på alle de som går presteveien. De må avlegge ordinasjonsløfte hvor de må binde seg til bekjennelsesskrifter som skriver seg fra årtusen gammelt, primitivt livssyn, samfunnssyn og verdensbilde. De må også binde seg til Pauli religionisering av Kristus. Men Dybwad Brochmann har påvist at Pauli tid lakker mot enden. Den nye teologi, den nye kristlære bygger på Kristi egne ord og hans rene lære i hans evangelier, som kommer i en helt ny belysning som grunnlag for menneskelivet. Forståelsen av Kristi rene lære fortoner seg annerledes i dag med vår tids viten og kunnskaper. «Meget har jeg å si eder», sa Kristus, «men I kan ikke bære det nå. Men sannhetens ånd skal komme og veilede eder til sannheten». Dybwad Brochmann representerer sammen med mange andre vitner denne sannhetens ånd i tiden. Og han har lært oss «kunsten å lese bibelen».

Hele Brochmanns lære gikk opp i og kan sammenfattes i Kristi grunnleggende bud for alt godt samfunnsliv: «Du skal elske Gud, du skal elske sannheten og virkeligheten over alle ting». Og i det annet store bud: «Du skal elske din neste som deg selv». – Dybwad Brochmann ble aldri trett av å framholde at Gud bodde i menneskene. Vil du søke Gud finner du ham i din neste.

Dybwad Brochmann har i en sum gitt menneskene et nytt håp. I en tid

LEVENDE ORD MED DØDEN SOM RESULTAT
Kristenfundamentalistene i *Levende Ord* fikk sitt innslag i *Dagsrevyen* forleden. Sannheten om disse ekstremistene er at de billedlig talt har korsfestet Jesus i 2000 år, blåst en lang mars i *De ti bud* og Jesu lære om å elske sine fiender og gjøre mot andre det du vil at andre skal gjøre mot deg.

Nå hyller de Ariel Sharon og hele hans uvesen. Ja, akkurat som jødene slapp Barabas fri og lot Jesus henrette, slik er kristenfundamentalistenes handlinger idag anno 2003 akkurat det samme som i hine hårde dager.

Fader, forlat dem ikke - for de vet nøyaktig hva de gjør!

DOJ

VÅPENGALE AMERIKA

Tre tungt bevæpnede tenåringer ble stanset like før de skulle angripe en skole i USA. Samme dag gikk en våpendesperado amok inne på en fabrikk og skjøt 6 av sine arbeidskamerater.

De som har sett Michael Moores "Bowling for Columbine" skjønner hva dette dreier seg om. USAs våpenreligion, der en av de åndelige lederne er Charlton Heston, dreper nærmere 12 000 amerikanere hvert år. I nabolandet Canada, som har like mange håndvåpen som USA, er drapstallene 65 pr. år...

DOJ

full av vantro, pessimisme, kaos og innbyrdes kjævl og krig mellom menneskene, har han «lagt grunnlaget for en ny himmel og en ny jord».

Som astronomi og fysikk har sin *Kopernikus* og sin *Einstein*, og atomverdenen sin *Bohr*, så har menneskelivet sin *Dybwad Brochmann*. Han fikk ingen *Nobelpris*. Men det kan rettes på. Og han kan framtidig også få et særskilt *institutt* – til vide-reføring av hans lære.

Dybwad Brochmann har ikke gjort sin gjerning i eget navn. Fra begynnelse til slutt sier han: «Jeg har ingen ting av meg selv, men alt fra Kristi evangelium. Det gis ikke frelse i noen annen!» Det er et monument han har reist i seg selv, og det vil bli stående gjennom tidene.

Ennå to ord. Vi som lever etter Dybwad Brochmann og som har hørt hans forkynnelse: *hva er vår oppgave i dag?* Det er klart at meget ansvar hviler på hver og en av oss. Vi føler også sikkert dette ansvar. Derfor lover vi oss selv å ville medvirke til å føre det arbeide videre som Dybwad Brochmann har hatt som livsverk.

Hvordan skal vi gjøre det? Vi skal gjøre det ganske enkelt. Vi skal ikke bli hektiske. Vi skal ikke bli urolige. For å bruke et gammelt ordtak: Vi skal puste langsomt. Vi skal kvalifisere oss selv. *Vi skal ta bibelen ut av bokhyllen*, og vi skal ta Dybwad Brochmanns bøker ut av bokhyllen. *Vi skal hver for oss arbeide med og lese og studere og meditere* over alle de ting som hører livet til og som vi tror vi kjenner fra før. Vi skal gå den veien for at vi etter hvert skal lære å kjenne oss selv og våre egne hemmeligheter, og for at vi til slutt også skal lære å *ta opp i oss det gudsrikes hemmeligheter* som det var Dybwad Brochmanns livsoppgave, på bakgrunn av Kristi ord, å lære oss. Gjør vi det, så vet jeg at Dybwad Brochmann ville være oss alle takknemlig; da ville han føle at han hadde fått en takk som han satte pris på fra de mange venner som gjennom et langt liv sluttet opp om ham og hans virke.

Takk for oppmerksomheten.

Åpent brev til justisminister Gundersen

Fra Marta Steinsvik

Den 25. september i fjor, altså for vel et halvt år siden, sendte jeg Riksadvokat Aulie et åpent brev, som han ennå ikke har besvart. Foranledningen for min skrivelse var et innserat fra Riksadvokaten i «Verdens Gang» for 11. september i fjor som svar på en artikkel av professor Anatol Heintz i «Verdens Gang» for 8. september. Professoren hadde etterlyst resultatene av kriminalpolitets granskning av min bok «Frimodige Ytringer».

Riksadvokaten uttalte i sin svarartikkel til professoren bl.a. at «granskningen ennå ikke var avsluttet og at det på grunn av de skiftende vaktforhold i den første tid ikke var mulig å finne fram til gjerningsmennene». Om min bok uttalte han: «Det er på det rene at skildringene i boka er ukorrekte og betydelig overdrevne, uten at jeg i dagspressen kan innlate meg på noen punktvis gjennomgåelse av fremstillingen».

Jeg stemplet i nevnte brev disse anførsler av Riksadvokaten som uriktige og gjorde utførlig rede for det rette forhold. Granskningen av min bok var foretatt i 1946 av en habil jurist som var ansatt i kriminalpolit. Politimannen hadde ingen vanskelighet hatt med å finne frem til de personer som var omtalt i boken. Jeg hadde forsynt ham med nøyaktige oppgaver over navn, adresse og øvrige personalia.

Etter alt å dømme hadde politimannen foretatt en meget omhyggelig undersøkelse av boken. Granskningen ble avsluttet før jul 1946. I begynnelsen av 1947 ble alle rapporter og øvrige innberetninger vedrørende granskningen oversendt den statsadvokat, som saken hørte inn under. Det fremgikk av alle disse undersøkelser at det ikke var funnet noe uriktig i min brosjyre, og Statsadvokaten fant å måtte henlegge saken. Dette tillot imidlertid ikke Riksadvokaten. Ny granskning ble satt i gang. Denne såkalte «nye granskning» – foretatt altså etter at den første var avsluttet – har nå pågått over et år og kan for alt jeg vet bli trukket ut i årevis enda.

Jeg forlangte i mitt åpne brev av 23.9.47 å få nedsatt en komite av sakkyndige, som upartisk skulle gjennomgå de rapporter som foreligger i saken. Det samme krav ble, som det vil erindres, fremsatt av professor Heintz i et åpent brev til Dem, herr Justisminister, i «Verdens

Gang» for 25.2. i år. Professoren foreslår overlege dr. Scharffenberg som medlem av komiteen. Jeg ville sette stor pris på om såvel dr. Scharffenberg som professor Heintz kunne bli medlemmer av en sådan bedømmelseskomitee.

Dessverre nekter jo De, herr Justisminister, blankt å nedsette noen undersøkelseskomitee. De uttaler som bekjent i et intervju i «Verdens Gang» av 4/3 i år at det ikke kan være noen grunn for departementet eller påtalemyndighet til «å foreta seg noe utenom det som allerede er gjort eller som er i ferd med å bli gjort».

De sier bl.a.:

«Det fremgår av undersøkelsen at mange av de klager som er fremkommet har vært svært overdrevne, og dels har de mishandlinger som angivelig skal ha funnet sted, overheadet ikke forekommet...»

Riksadvokaten anfører som et eksempel et avsnitt av Marta Steinsvik bok om en historie på Eikelund. Det var – etter fru Steinsviks fremstilling – blitt skutt på vakten, hvorefter en politifullmektig hadde kommandert alle ut av sengene, selv en meget gammel dame. Det ble påbudt 4 timers oppstilling i stram giv-akt. Etter 3/4 time lå det 8 besvimte unge piker som ingen fikk lov til å hjelpe. To av de vakthavende erklærte da til politifullmektigen at dersom han ikke straks avblåste oppstillingen, ville de nedlegge sine verv med en gang. Da «ga politifullmektigen seg».

De faktiske forhold omkring denne saken er, etter de etterforskningsdokumenter som foreligger hos riksadvokaten – følgende: «Det ble ganske riktig foretatt en oppstilling etter at det var forekommet skyting, som viste seg å skyldes uforsiktighet fra en vaktmanns side. Oppstillingen varte imidlertid ikke i 4 timer, men i en halv time. Det lå ikke 8 besvimte piker, som ingen fikk lov til å hjelpe. En av fangene, en lege, opplyser at en kvinne besvimte under oppstillingen, likeså forekom det et tilfelle av abort. Denne inntraff ikke som følge av appellen, som imidlertid kan ha påskyndet aborten, idet vedkommende kvinne hadde fått blødninger allerede et par dager i forveien».

For å spare plass var fremstillingen i min bok gjort mest mulig kortfattet. Den var dessuten helt korrekt. Dagen etter appellen ble det satt opp

en rapport til politimester Cappelen-Dahl, undertegnet av fengselets tilitsmenn – 13 stuesjefer – og godkjent av leirsjef Kersbergen. Jeg må anmode om at dette aktstykket blir offentliggjort.

En rekke detaljer som ikke er omtalt i min brosjyre kan her nevnes: Politifullmektigen, han het Djupvik, hadde som nevnt midt på natten ordinert 4 timers appell i giv-akt. Djupvik sa: «Hvis dere rører en finger, blir dere skutt». Plutselig ble det ropt: «Det er en som dåner». Svar fra Djupvik i en rå tone: «Å dånn til helvete». – Den ene etter den annen – i alt 8 kvinner besvimte. Hun som besvimte først, I.N., slo i fallet bak hodet mot husmuren med den følge at hun fikk en alvorlig hjernerytelse og var syk i mange uker. Jeg kunne også ha nevnt at en av de andre åtte besvimte kvinner ved samme leilighet aborterte. – Etter forlangende av to av de vakthavende ble så appellen avblåst etter 3/4 times forløp.

Som det vil fremgå av ovenstående er myndighetenes beskyldning mot meg for å ha overdrevet og kommet med uetterrettelige anførsler grunnløs. Jeg henviser i samme forbindelse til prof. Heintz' skarpe kritikk rettet mot Riksadvokaten og Dem selv – i hans artikkel «Justisminister Gundersens svar» av 15/3 -48 i «Verdens Gang».

De sier i Deres intervju i «Verdens Gang» at vi kan være stolte av den måte frigjøringen er foregått på. De finner at den frembyr «et lyst bilde med bare enkelte svarte flekker». Det er nok dessverre altfor mange svarte flekker på Deres «lyse bilde», herr justisminister. Skulle man summere opp alle de svarte flekkene på Deres lyse bilde, måtte det nok skrives mangfoldige bøker. I et kort, åpent brev som dette har jeg imidlertid ikke anledning til å gå nærmere inn på de uhyggelige tilfeller av tortur og fangemishandling som vi kjenner til og som ikke har fått plass i min bok, men som *burde* komme for dagens lys. Således som f.eks. de opprørende tilfeller av voldtekt begått mot kvinnelige fanger på Bredtveit. Eller de umenneskelige mishandlinger av tyske og norske fanger på Akershus.

Som bekjent har nylig et par av fangevokterne på Akershus – løytant Holtan og sersjant Haldorsen – vært for retten i anledning av deres forhold overfor fangene. Bare en

brøkdelen av deres forbrytelser ble trukket frem. De ble begge blankt frifunnet. Denne dom har sikkert ikke forbausset noen. Almenheten er etterhånden blitt vant til denslags rettsavgjørelser.

Mens myndighetene ivrig har ettersøkt tyske og norske torturister fra okkupasjonstiden og idømt dem strenge straffer, har fredstidens torturister for lignende forbrytelser sluppet med nærmest proforma straffer. Dommen i Akershusaken har altså pånytt slått fast at mishandling og tortur etter frigjøringen straffritt kan begås mot vergeløse fanger.

Dermed vil jeg ikke ha sagt at det ikke både på Akershus, Bredtveit, Ilebu og andre norske fengsler og fangeleirer finnes bra voktere, som behandler fangene human og der ved til en viss grad gjør godt igjen de forbrytelser som deres brutale kolleger har gjort seg skyldig i.

De uttaler i Deres intervju i «Verdens Gang» at når myndighetene ikke har beslaglagt min bok og ikke har satt meg personlig under tiltale er grunnen den at mine skrifter ikke er verd en tiltale mot meg. Skulle vi ikke heller si som sant er at all sannsynlighet snarere taler for at myndighetene ville få liten glede av mine skrifter all den stund de ikke kan påvise noe uriktig i dem? Da er det rimelig nok at de kvier seg ved å la disse ting komme offentlig frem og derfor mest mulig prøver å dekke over dem. Og hva saksanlegget mot meg angår, vil nok fornuftige folk i en tid som denne, da tusener av mennesker ofte under de mest intetsigende påskudd blir trukket for retten, med letthet forstå at jeg forlenget ville vært blitt satt under tiltale og min bok blitt beslaglagt, hvis myndighetene hadde hatt håp om å kunne imøtegå anførselene i boken.

Tilslutt noen ord til Dem personlig, herr justisminister Gundersen.

Som øverste sjef for vårt lands rettsvesen hadde De det etter frigjøringen i Deres makt å benytte Deres innflytelse i Storting og Regjering til å forene de stridende elementer innen vårt folk og samle alle gode krefter om et fruktbringende gjenreisningsarbeid.

Istedenfor dette har De ved å motsette Dem amnesti til den store flokk av medborgere som nå er fengslet og lider nød skapt en dyp kløft mellom befolkningen i vårt land. Det er ikke minst Dem man har å takke for at hat

og hevnløst har fått makten til ubodelig skade for land og folk.

Må det i denne forbindelse være meg tillatt å spørre Dem, herr Justisminister, hvilke kvalifikasjoner De egentlig mener å være i besittelse av, siden De har våget å ta ansvaret for de ulykkelige hendelser, som hittil har funnet sted.

Det er betegnende for den politiske vrangforestilling De befinner Dem i at De for alvor kan mene at landssvikoppgjøret etter frigjøringen, med all dens opprørende gru og elendighet, frembyr et *lyst* bilde. Man må være temmelig hård og hjerteløs å kunne mene noe sådant.

Skulle det ikke være på tide at en mann som føler og tenker slik trakk seg tilbake fra sin høye stilling og gikk over til et mere beskjedent yrke, hvor hans personlige, politiske innstilling ikke ville bli så skjebnesvanger for hans landsmenn.

Hvis De blir sittende på Deres taburet, er det ennå ikke for sent for Dem å bryte med Deres tidligere linje i rettsoppgjøret. De har ennå anledning til å gjøre en innsats for amnesti til de politiske fanger, som nå i årevis skal sitte innesperret i våre fengsler, berøvet all utsikt til i frihet å tjene sitt land med nyttig arbeide.

Det er heller ikke ennå for sent for Dem å prøve å gjøre godt igjen i all fall litt av den blodige urett, som er tilføyet mange uskyldige landsmenn i denne tid, ved å arbeide for å skaffe dem æresoppreisning og ved å vise mildhet og barmhjertighet mot vårt lands ulykkelige. Det spørres bare om De har moralsk mot til dette.

Det foretelles at en kjent jurist nylig i en rettsak, etter at dommen over hans klient var falt, hadde henvendt seg til dommeren med noen alvorsord, som siden er kommet på folkemunde. Juristen benekter å ha sagt ordene. Det kan da formodentlig ikke være noe til hinder for at jeg for min part gjør ordene til mine og sier til Dem:

De, herr Justisminister, skal svare for Dem selv i stille stunder. De skal svare for Dem selv like over for Deres samvittighet. De skal svare overfor andre mennesker. De skal svare for de øvrige innen juriststanden, og De skal tilslutt svare for Dem selv overfor Gud.

Oslo, den 25. mai 1948

Marta Steinsvik

Aurora Bergen
Resurssenter for psykisk helse
Postbok 651, 5807 Bergen

Leder i LO
Gerd Liv Valla
Landsorganisasjonen
Youngsøgt 11, 0181 OSLO

Bergen, 29/1-01

Anmodning om å kjempe for at grunnbeløpet i folketrygden blir øket.

Aurora er en kamporganisasjon for mennesker med psykiske

helseproblemer. Mennesker som er uføretrygdet har de siste ti år sakkert bakover i forhold til den lønnsvekst folk i sin alminnelighet har fått i samfunnet.

Vi har dessverre ingen sanksjonsmuligheter, eller muligheter til å kunne streike og sette makt bak kravene. Likevel er vi en meget stor gruppe mennesker som etter hvert bør få våre krav innfridd. Vi forventer at LO vil kjempe våre krav, da mange av våre medlemmer var i LO da de jobbet

Vi håper derfor at LO vil kjempe vår kamp i mai når trygdeoppgjøret skal settes i havn. Vi foreslår at grunnbeløpet i folketrygden blir økt til 65 000.

Borgerlønn

Mange mennesker er minstepensjonister og lever på et eksistensminimum som er vanskelig å fatte for politikere som har over 400 000 i året. Det er totalt uverdig at en oljenasjon skal

ha det slik. Vi foreslår derfor at alle minstepensjonister får en såkalt borgerlønn på 120 000 kroner. Da vil mange av disse slippe å gå på sosialkontoret.

Samordningsreglene.

Aurora synes også at det er dypt urettferdig at pensjonister og uføretrygde som er gift skal samordnes. Vi krever at disse reglene faller bort og at hvert individ får full pensjon om de er gift eller ikke.

Vi håper at LO kan kjempe noen av disse sakene

Med vennlig hilsen
Terje Hartvedt Lerøy
Leder Aurora Bergen

Jan Ove Carlsen
Styremedlem Aurora Bergen

Lørdag 22. februar 2003:

– Enhver djevel har sin tid

– Enhver djevel har sin tid. Europa er den eneste maktbase som kan skape balanse i forhold til USA. Dette sier forfatteren bak stykket som har premiere på Agder Teater i kveld.

Av Kåre Stoveland

Ebbe Kløvedal Reich heter forfatteren som har skrevet manus til «Gudens spytt» som har urpremiere på Agder Teater. Han er 63 år gammel og en av Danmarks mest markante samfunnsdebattanter og forfattere de siste 35 år.

For øyeblikket er han kanskje mer opptatt av dramaet som utspiller seg på verdensscenen, enn det norrøne dramaet han har skrevet til Agder Teater. Men han ser også sammenhenger mellom vår tid og den gang.

– «Gudenes spytt» er hentet fra Snorres fortelling om Odin og Frøya, som blander sitt spytt for å besegle freden mellom æsene og vanene, og er en av de mest interessante i vår fellelesnordiske mytologi. Den er mye mer åpen enn de andre mytene, og den inneholder ikke så mye blod og vold som de andre. Derfor valgte jeg denne myten da jeg ble spurt om å skrive et teaterstykket fra norrøn tid for Agder Teater og Vendsyssel Teater i Hjørring, sier Ebbe Kløvedal Reich på telefonen fra sin leilighet i København.

På grunn av en meget alvorlig sykdom er han ikke til stede i Agder Teater i kveld. Men han håper å komme til den danske premieren i Hjørring i midten av mars.

Løgn, sannhet og kunst

– Hva vil du med dette stykket?

– «Gudenes spytt» og den norrøne myten stykket bygger på, handler om løgn, sannhet og kunstens rolle som middel til å skille de to. Dette griper jo rett inn i vår mediehysteriske tid der det er vanskelig å se forskjell på løgn og sannhet. Så vanskelig at vi nesten har sluttet å bruke begrepene.

Da blir det jo også svært vanskelig for dagens mennesker å følge det jeg ser som hovedinnhold i denne myten – at løgnen ikke lønner seg i det lange løp, sier han og innrømmer at det var svært uvant, og ikke helt lett, å skrive et teaterstykket der både figurer (dukker) og levende skuespillere deltar.

Mellomnavnet Kløvedal forteller mye om Ebbe Kløvedal Reich. På slutten av 1960-tallet var han med på å stifte kollektivet «Maos Lyst» i København. Det var befolket av en gruppe unge idealister som trodde på de samme ideer om fellesskap og en bedre verden. For å understreke familiefellesskapet tok de også samme etternavn. Navnet Kløvedal kom fra yndlingsboken deres, «Ringenes herre» av Tolkien. Her er Kløvedal navnet på alvenes idylliske og fredfylte dal.

– Jeg har hele mitt liv vært opptatt av vår norrøne fortid. I mytologien fra denne tiden er det mye blod og mye vold. Men akkurat i myten om spyttblandingen mellom Odin og Frøya er der en spissfindighet og en moralsk spenstighet som sjelden er å finne i andre myter.

Evig aktuelt

– Også vår tid preges av blod og vold?

– Teknologisk har det skjedd en masse siden mytene ble til, men moralen har ikke fulgt med. Det er naivt å tro at det generelle moralske nivået i verden går framover. Det er også en av årsakene til mytologisk stoff er evig aktuelt. Med «Gudenes spytt» håper jeg å bidra aldri så lite til at moderne mennesker tar seg den umaken i hvert fall å forsøke å se forskjellen på løgn og sannhet, og ikke ukritisk sluke det sort/hvitt-bildet av verden vi får servert i dag.

Ebbe Kløvedal Reich er på mange måter selve sinnbildet på den venstreside radikale opprørsgenerasjonen fra 1960-tallet. Han avbrøt universitetsstudier i historie for å vie seg til aktiv politisk innsats.

Først som journalist og kommentator på utenrikspolitiske felt, senere som redaktør av et venstreorientert tidsskrift. Han var en glø-

dende motstander av dansk medlemskap i EF (EU), han deltok i demonstrasjoner mot Vietnamkrigen og han var en av forkjemperne for å oppheve forbudet mot hasj.

Tapt over hele linjen

– Hvordan ser du i dag på din fortid?

– Det der med hasjen var nokså uskyldig. Når det gjelder ungdomsopprøret så har det tapt over hele linjen. De farene vi kjempet og advarte mot var sterkere enn vi ante.

Vi var den første generasjonen som sa fra om Vietnam-krigen. Vi kom i opposisjon, men jeg forsvarer det vi gjorde den dag i dag.

Det var også vi som prøvde ut kollektiv-ideene. Altså at det finnes en annen måte å leve sammen på enn den lille private parsellen en kjernefamilie utgjør. Opprøret var også rettet mot det borgerlige liv generelt med dets karrierejag og tredemølle. Der har vi også tapt fullstendig. Det borgerlige livet står i dag sterkere enn noen gang.

– Der vi ikke tapte, fortsetter Reich, var kampen om kvinnefrigjøring og likestilling. Den har overlevd med glans.

– Var hele ungdomsopprøret på sekstitallet forjeves?

– Personlig tilhører jeg fortsatt den kulturradikale venstresiden. I dag betyr det å være involvert i en forsvarskamp for de verdier vi kjemper for, mens vi venter på bedre tider. Det finnes faktisk tegn i tiden på at noe er på gang. Attac-bevegelsen ser jeg på som en direkte utløper og fortsettelse av vår kamp fra sekstitallet.

Erklært kristen

Men Ebbe Kløvedal Reich er ikke fullt så lett å sette i bås som ovenstående tyder på. Nesten samtidig med at han sto fram i offentligheten på den ytterste politiske venstrefløy, erklærte han seg som kristen.

– Den gangen sa jeg det ikke så høyt, men jo, jeg var og er en personlig kristen. Ikke slik å forstå at jeg har sett Guds lys, eller er blitt omvendt over natten. Jeg har alltid vært meget interessert i kristendommen og fellesskapet i

den danske folkekirken. Jeg har bl.a. skrevet en biografi over Grundtvig der jeg er opptatt av danskheten og den form for frihet den gir oss dansker. For meg er kristendommen et alternativ til dagens ødeleggende markedskrefter som jeg har kjempet mot et helt liv.

– Er der likheter mellom Vietnam og dagens Irak-krise?

– Begge er like ulykkelige, og for meg blir det ut å demonstrere i gatene igjen, til tross for helsa. Det meste ellers er forskjellig. Personlig opplever jeg Irak som første akt i den nye verdensorden med USA som eneste supermakt. Etter den kalde krigens slutt lever vi jo i en ny verden.

Den ulykkelige konfrontasjonen mellom den islamske og den kristne verden er ny. USA som klodens eneste supermakt er noe nytt. Det nærmeste historiske sammenlikningsgrunnlaget vi har er Romerriket. Forskjellen er at Romerriket var et forutsigbart, stabilt dynasti. Utviklingen kunne planlegges. Det kan den ikke i USA. Verdens framtid avgjøres nå på børsen i Wall Street, ikke i regjeringskontorene i Washington.

I dag skal grådigheten og gjerrigheten holde hverandre i sjakk. Denne usikkerheten fantes ikke i Romerriket. Det er en meget stor forskjell.

Optimist

– Er du pessimist?

– Nei, jeg er optimist. For meg er det en viljessak som også henger sammen med min tro. Jeg ser det slik at enhver djevel har sin tid. Det eneste realistiske alternativ til en USA-styrt verden er et sterkt Europa. Opposisjonen fra Frankrike og Tyskland mot USA er derfor verdenshistorisk. Europa er den eneste som kan skape balanse i forhold til USA. Om 30 år kan kanskje Kina gjøre det samme, sier Ebbe Kløvedal Reich som i disse dager legger siste hånd på sin neste bok som heter «Himmelen og Jorden» og er en historisk roman om forholdet mellom islam og kristendom fra den egyptiske Alexandrias storhetstid.

Aurora Bergen
Resurssenter for psykisk helse
Lars Hillesgt 17
5008 Bergen
tlf 55 55 80 12/55 55 38 90

Det kongelige justis- og politidepartement

Att Statsekretær Jørn Holme
Postboks 8005 Dep
0030 OSLO
Bergen, 11/2-03

Krav om gransking av Jehovas Vitners umenneskelige utstøtelsespraksis.

Etter flere brev sendt til helsedepartementet og justisdepartementet med anmodning om å gjøre noe med Jehovas Vitners umenneskelige utstøtelsespraksis, ser vi at ingenting skjer. Deres utstøtelse er ingen vanlig form for eksklusjon, slik Jehovas vitners presstalsmenn og advokater løgnaktig framstiller det i media. Det er utfrysning, folk slutter å hilse på deg og det er det som vi kaller på engelsk for shunning.

Aurora har sett de psykiske vrakene av utstøtte, mennesker som har mistet hele sitt sosiale nettverk,

som er full av angst og depresjon og ofte er suicidale. En side av Vaktårnsekten som Jehovas Vitner prøver å skjule så godt de kan.

Aurora mener at Jehovas Vitner bryter med fundamentale menneskerettigheter og driver med tortur. Totalitære regimer vet at den beste form for tortur er å isolere folk. Da bryter folk sammen og blir medgjørige. Det er nettopp det sekten Jehovas Vitner gjør, med statstøtte i hånden.

Vi opplever at politikerne er handlingslammet og ikke tør å gjøre noe med de religiøse. Men skal slike menneskefiendtlige sekter som skader norske borgere psykisk ha særetter til å få gjøre hva de vil. Det er på tide at noen av dere politikere er modige og ikke finner dere i at tusenvis av nordmenn blir ødelagt psykisk hvert år og havner på uføretrygd pga av den skade en udemokratisk sekt har forårsaket.

Jeg foreslår en gransking av Jehovas Vitners Utstøtelsespraksis. Jeg må presisere at det er kun den jeg er opptatt av, ikke deres teologi.

Jeg imøteser snarlig handling i forhold til den saken.

Med vennlig hilsen
Terje Ivory Hartvedt Lerøy
Leder Aurora Bergen

– LEGG NED NORD-NORGE

Ja, dette var nærmest uttalelsen en økonomiprofessor kom med i nyhetene forleden. Han mente at all innsprøytingen av millioner av kroner til fiskeindustrien i Finnmark måtte avsluttes og befolkningen oppfordres til å flytte sørover til Oslo, fordi mange innvandrere som kommer til Oslo ser ut til å klare seg bra, hevdet han videre.

Egentlig burde alle utkanter i Nord-Norge avvikes. Folk kunne få kompensasjon og støtte for å flytte sørover til mer sentrale strøk.

Så langt en økonomiprofessor i Norge.

Moderne økonomi er på ville veier fortsatt ser det ut til. Verdiskapningen foregår i Oslo. Oslo er det som før resten av landet.

Forvirringens økonomi legger all virksomhet i tåkelandet. Man tror at papirflytterne i hovedstaden er verdiskapere. At man blir rik av å flytte penger fra et sted til et annet og spekulere i denne forflytningen.

Fiktivøkonomi kalte BDBrochmann dette.

Økonomiprofessoren burde sette seg inn i hva realverdier er for noe og hvor de skapes.

DOJ

KRIGSMINISTER KROHN-DEVOLD

Norske soldater er nå en del av okkupasjonsstyrken i Irak og må ta konsekvensene av dette. Krigsminister Krohn-Devold (av enkelte kalt Krohn-Devil) er jo en kjent støttespiller for amerikansk utenrikspolitikk. Derfor kan dette krigsspillet fra norsk side skje uten debatt av noe slag. Her på berget er vi mest interessert i været og kommende strømpriser.

DOJ

Prescott Sheldon Bush (1895-1972)

Av Johan Brox
(Frå Dag og Tid desember 2002)

Gravrøvar, nazisponsor, «boneman» og stamfar til to presidentar. Eit fargerikt menneske med eit rikt liv.

Mange minnest George (Herbert Walker) Bush, far til president George W(alker) Bush i USA som òg var president. Men bestefaren, Prescott Sheldon Bush, har gått i gløymeboka og det er synd og skam. Den minst profilerte Bush'en er den mest interessante av dei alle, trass i at han i politikken aldri dreiv det til meir enn å bli senator for Connecticut frå 1952-63 og blir nemnd, så vidt, mellom grunnleggjarane til det moderne republikanske partiet. Prescott Sheldon Bush var såleis med på å leggja det moralske fundamentet, så å seie, som snart heile verda står eller snart skal stå på.

Men Prescott Sheldon Bush var litt av ein røvar i ungdomen, og ein likplyndrar dessmeir. Ni år etter at indianarhovding Geronimo døydd - som ein knekt, fanga, fredsels mann, omvend til kristendomen etter å ha «sett mange menneske døy og mange kroppar rotne, men aldri dette som dei kallar ånd», som Geronimo seier i memoarane sine - grov bestefar Bush eigenhendig opp leivningane etter den siste store indianarhovdingen. For å leika med hovudskallen.

Dei seks gravrøvarane som skjenda grava til Geronimo, var alle

unge kapteinar i hæren på den tida, men denne natta opererte dei som «bonesmen», medlemmer av den løyndomsfulle brorskapen Skull and Bones, som har daudingkrossen til symbol og rekrutterer frå Yale-universitetet i Connecticut.

Berre 15 av kvart kull på kring 1300 studentar får vera med i brorskapen. Dei blir ikkje handplukka etter karakterane, men etter kva familie dei kjem frå, økonomisk, politisk, etnisk og sosialt. Då bestefar Bush fyrst var komen gjennom nålauga inn i Skull and Bones, drog han seinare generasjonar av søner etter seg.

George (Herbert Walker) blei såleis vigd til brorskapen i 1948 og sonen George W. i 1968. Medan jamaldringane demonstrerte mot eller tok del i Vietnamkrigen, låg mannen som

i dag er verdas mektigaste, på same vis som faren og bestefaren hadde gjort før han, naken og åleine i ei kiste i mørkret og skreik «Ooga booga! Bøddelen er dauden! Djevelen er dauden! Dauden er dauden!» - før han fekk kyssa hovudskallen, som ikkje lenger høyrer til Geronimo, men eit ti år gammalt barn.

Kor skallen til Geronimo blei av, er det ingen som veit eller vil seia. Men referatet i svarteboka til Skull and Bones frå mai-natta 1918 fortel detaljert om funnet:

«Berre klangen av hakka på stein braut stilla på prærien. Med ei øks opna me jerndøra til grava. Patriark Bush steig ned og byrja spa», skriv referenten «Hellbender».

«Me skifte på gravinga medan dei andre heldt vakt. Det var patriark Ellery James som fyrst fann bissel, salhorn, rotnade lær, tre, og heilt på botnen, sjølvaste trofeet... Me kasta att grava i full fart, lukka døra og skunda oss heim på rommet til patriark Mallon, der me reinska beina. Mallon sat på golvet og auste over rikeleg med karbolsyre. Skallen blei ganske rein, bortsett frå nokre kjøtslintrar og litt hår. Eg dusja og hoppa i loppekassa - ein lukkeleg mann», konkluderer krøniken «Continuation of the History of Our Order for the Century Celebration 17. juni 1933» - som ikkje var meint for ålmenta.

Skallen til Geronimo skal ha blitt stilt ut i kjellarlokalet til Skull and Bone til bruk i torsdags- og sundagsrituala.

Ned Anderson, som leidde apache-stammene i San Carlos, der Geronimo døydd, prøvde i 1988 å få FBI til å røkja etter gravskjendinga og finna leivningane til Geronimo - noko som ikkje burde vera uråd ettersom så mange av gravrøvarane er kjende. Attåt Bush var Ellery James med. Han var kjøkemester i bryllaupet til Prescott Bush tre år seinare. Neil Mallon var mannen som reinska skallen med syre. Sidan gjorde bestefar Bush han til leiar for Dresser Industries. Til takk for hjelpa baud Mallon den neste generasjonen Bush jobb i selskapet, så den seinare CIA-sjefen og presidenten skulle få eit visst kjennskap til yrkeslivet. George Bush kvitterte med å kalla ein av sønene opp etter syrevaskaren.

Den offisielle granskinga av ugjerninga står i stampe den dag i dag. Advokaten til Bush-familien, Endicott Davison, fekk heller ikkje apacheleiar Anderson til å skriva under på at «det ville vera upassande for alle partar å publisera eller tillata nokon publikasjon i samband med denne saka».

Stort meir er det ikkje å seia om gravrøvaren Prescott Sheldon Bush. Men mannen har som nemnt andre sider: Bestefar Bush var mellom anna direktør for CBS, The Prudential Company of America, Dresser Industries, Hydrocarbon Research, Union Banking Corp., Vanadium Corp. of America, US Guaranty Trust.

Han forvalta formuen til E. Roland «Bunny» Harriman, styreleiar i og majoritetseigar av Union Banking Corporation (UBC) - som i 1942, under den daglege leiinga til nettopp bestefar Bush, blei kversett av styresmaktene i USA for «handel med fienden». Harriman åtte offisielt 3991 av aksjane i selskapet, men i røynda var det den tyske industrimagnaten og bankmannen Fritz Thyssen, hovudsponsoren til Hitler, som stod bak. Cornelis Lievense, som reiste pengar for nazi-saka i New York, åtte fire UBC-aksjar, medan Johann G. Groeningen, industriear i nazi-Tyskland berre åtte ein, til liks med Prescott Bush.

Medan amerikanske soldatar var på veg mot Nord-Afrika i oktober 1942, kversette president Roosevelt òg to nazistiske front-organisasjonar som Bush-Harriman-banken finansierte;

Holland-American Trading Company og Seamless Steel Equipment Corporation. Ein månad seinare blei òg Silesian-American Corporation, også den under administrasjon av Prescott Bush og svigerfaren George Herbert Walker, kversett då det blei kjend at nazistar eigde mest halvdel av aksjane i selskapet. Fleire detaljar om dette finst i den uautoriserte Bush-biografien på www.tarpley.net/bush2.htm.

Prescott Sheldon Bush, som stod raka fant etter børs-krakket i 1929, tente altså ei ny, enorm formue på Adolf Hitler - stor nok til å kjøpa diskresjon og plass til sonen og sonesonen i Det kvite huset.

Tre generasjonar Bush kan ikkje ta feil: Ooga booga, bøddelen er dauden, djevelen er dauden, dauden er dauden, og det får vera moralen i denne bolken av Dynastiet. Annan finst ikkje.

Kjærlighetens fletter

Dine hender er flettet i mine
Hender som alltid gir liv
Våre kroppar er dekket med silke
Jeg og min elskede viv

Din munn er dynket med kjærtegn
Med kyss fra min lekende tunge
Dine øyne er krydret med vårtegn
Som holder oss evige unge

Dine føtter er oljet med balsam
Med blodet fra et oliventre
Dine legger er flettet med løvetann
Vakre er de som et vårlig lerketre

Din ånde dufter av myrra
Dine tenner glinser av aloe
Din stemme synger som fuglens
Den synger om evig fred

Din livmor er badet med celler
Av livsgnist fra min farm
De blir til en gave fra Eden
En skapning er satt i din barm

Terje Ivory H.Lerøy

Politiske fanger!

I Norge finner vi politiske fanger i våre sinnssykehus. Det fikk vi bekreftet gjennom dokumentarfilmen "Makt og Mening" som ble vist på NRK-1 den 7. april d.å.

Filmen handlet om den politiske fangen Arnold Juklerød som av politiet ble brakt til Gaustad sinnssykehus / politisk fengsel, - hvor han ble fastholdt med diagnosen vrangforestillinger om myndighetene i den såkalte skolesaken.

Men Arnold fikk dokumentert av Kirke-, utdanning- og forskningsdepartementet (KUF) at han aldri hadde hatt noen vrangforestillinger om myndighetene i skolesaken, - Arnold hadde rett. Og derfor er i dag psykiaterne selv bærere av diagnosen vrangforestillinger. Grunnen er at psykiaterne hardnakket fortsatt holder fast på sine påstander!

Arnold ble kneblet etter god gammel dags "russisk oppskrift", - for det var billigere for myndighetene å legge Arnold Juklerød inn på sinnssykehus / politisk fengsel enn det var å innrømme sine grove lovbrudd, og der det gjennom flere år hadde blitt lagt ned et stort antall grendeskoler ulovlig.

Psykiaterne som er besatt av vrangforestillinger om andre mennesker, er stadig på sykdomsjakt. Det har også Helge i Bergen (tidligere skipskaptein, nå pensjonert) fått merke. I flere år har han blitt forfulgt av psykiatriens diagnosemakere. Møter ikke Helge opp på Haukeland sykehus - etter psykiaternes ønsker og behov - får han heller ikke fred i sitt eget hjem. Politiet har ved flere anledninger blitt satt på saka, og politiet nøler ikke med å slå seg inn - i bokstavelig forstand - i hans leilighet dersom Helge ikke lukker opp for disse inntrengerne.

På nyåret 2003 satte politiet seg på Helges bryst etter et slikt innbrudd og forårsaket brist i 3 - tre - ribbein. Politiet satte så håndjern på Helge og leverte ham til psykiatrisk avd. post 5 på Haukeland sykehus. Og på nevnte post 5 overså personalen helt hans ribbeinsbrist, men han ble straks tvangs"medisinert" for påståtte vrangforestillinger. Helge måtte nå lide både av den nylig påtvungene giftsprøyta, - pluss at Helge hadde store smerter grunnet politioverfallet. Arnold ble også i sin tid tvangs"medisinert" i 3 - tre - måneder for vrangforestillinger som han over 20 - tjue - år senere fikk dokumentert at han aldri hadde hatt, - så da så!

Både Arnold og Helge hadde / har

eks-koner som var / er nyttige for psykiaterne. Og både Arnold og Helge har opplevd psykiatrien, politiet og domstolene som sammenhengende i en personforfølgelse / frihetsberøvelse.

Jeg minnes artikkelen i Klassekampen 10. oktober 2001, "Hvem skal behandle psykiaterne?". Det ble der henvist til et møte på Stortinget 27. februar 1931 der Stortingspresident Hambro etterlyste en tilregnelighetsattest for psykiaterne. Dette var i forbindelse med en erstatnings-sak der en mann hadde blitt lagt inn på Gaustad sinnssykehus, erklært sinnssyk og umyndiggjort.

Tilregnelighetsproblemet er nå løst gjennom Juklerødsaka. Der er dokumentert at psykiaterne lider av vrangforestillinger! Så da forstår jeg også meget godt at psykiaterne trenger politiets hjelp for å få innbrakt sine ofre / pasienter!

OBS! Fredag den 9. mai d.å. er det igjen mulighet for å se dokumentarfilmen "Makt og Mening" på NRK-2 kl. 1840.

Velaug Lie

Protestantismen i endetiden!

"Festdag med Sonja på Tautra", står det å lese i Aftenposten i dag 9. mai. Dronning Sonja la ned grunnsteinen ved å fylle jord over en stein fra Nidarosdomen til det nye klostret på Tautra, - og tilskuere var biskop Finn Wagle, Dnk sammen med de katolske biskopene John Willem Gran og Georg Müller.

Vi ser det meget klart i dagens samfunn på det religiøse området: Våre protestantiske ledere i Dnk (Den norske kirke) går stadig mer inn for økumenisk handling! Dette må vi ta klart avstand fra, - for vi ser enda klarere hva resultatet blir, og det er det som er farlig!

I 1951 begynte sammenblendingen i Europa på 1) det økonomiske område med kull- og stålunionen (nb! Romatraktaten i 1957), - fortsatte på det 2) unionsområdet med EU i 1994, - og nå ser vi på 3) det religiøse området at vi (protestantismen) skal sammenblandes med all verdens annen religiøs forkynnelse / samkvem.

Ikke misforstå meg, - jeg har ikke noe i mot samkvem med andre land / organisasjoner, verken i Europa eller verden for øvrig på noe området, men når vi ser konturene av resultatet av dette samkvemet, ja, da blir jeg bekymret. Den sterke skal få overleve, - og ingen tvil om at katolisismen er den sterke part her som vil "seire!" Pavemakten har aldri glemt ydmykelsen da Napoleon førte paven fra Rom til Paris i 1798. Og husk i vår grunnlov fra 1814 står det i § 2 bl.a., " - - - - Den evangelisk-lutherske Religion forbliver Statens offentlige Religion". Og videre i § 4 står det, "Kongen skal stedse bekjende sig til den evangelisk-lutherske Religion, haandhæve og beskytte denne".

Nå har ikke dronning Sonja arverett til den norske krone, men hun er da tross alt gift med kongen av Norge, kong Harald V og som er kirkens høye beskytter! Det bør forplikte!

FN, NATO, GATT, EU, EØS, EN VERDEN, Bilderbergergruppen, Den Trilaterale kommisjon, Frimurerne, Vestunionen, Pengefondet (IMF), osv. osv. er alle organisasjoner som bidrar til samrøre når disses ledere går inn for samrøre. Og det gjør de fleste, - dessverre!

Og denne trenden vil tilta, etter-

som kaos og djvelskap tiltar. På verdens herskere / ledere kan vi bruke ordet: Ordo ab chaos (Orden ut av kaos). Våre ledere skaper kaos for deretter å få en orden etter d e r e s mønster. Og det er ikke vanskelig å se hvem som skal straffes. Det er de som ikke vil innrette seg etter verdens herskeres påbud. Jeg er ikke samfunnsfiendtlig, men når makthavernes lover strider mot Guds lov og Guds prinsipper, ja, da må vi si som Peter og Johannes: "Vi må lyde Gud mer enn mennesker", Ap.gj. 5.29.

Og internasjonale pastorer / predikanter som Benny Hinn, Pat Roberts, Billy Graham, Harold Bredeesen, Chuck Colson, Paul Crouch, Robert Schuller med flere, holder seg klart på en økumenisk linje i forhold til pavemakten. Og norske katolikktilbedere er bl.a. sogneprest Einar Ims, cand. teol. Øystein Lund, professor Inge Lønning, professor Wyller, biskopene Per Lønning, Sigurd Osberg og Fredrik Grønningsæter, - sikkert mange flere!

Man skal være klar over disse spørsmål, - og er man det, kan man selv avgjøre om hvor man ønsker å ha sitt ståsted! Og vårt ståsted bør og må være Jesus Kristus! Ingen kommer til evig liv uten å ha med seg Jesus Kristus i troen. Fremdeles tilber

katolikkene jomfru Maria. Bibelen derimot sier: "Du skal tilbe Herren din Gud, og ham alene skal du tjene".

Våre kirkeledere forsøker etter beste evne å forene oss gjennom stikkord som økumenikk, solidaritet, karismatikk, fellesgudstjenester, bønnemøter, en økumenisk / katolsk nattverd, nyteologiske fellessangbøker m.m. De har i lengre tid forsøkt å finne felles trosspunkter, som ofte ikke er et "så sier Herren". Vi blir lurt opp i strid!

For åttende gang, den 7.5. kl. 1500, var det minnestund på Ris kirkes gravlund v/massegrava der uskyldige ofre, såkalte minusvarianter, ble stuet ned uten noen form for navn på minnesteinen, (det er taterne som offisielt holder denne minnestunden). Tyskerbarna / de lobotomerte støtter opp om denne minne-

stunden. Det gjør også biskopen i Oslo. Og undertegnede var tilstede som sedvanlig! I går sendte han sin representant Stig Utnem fra Mel-lomkrikelig Råd, - og han talte varmt for taterne og ville ta opp problemet bl.a. om de reisende (taterne) og sigøynerne på europeisk basis da han senere i sommer skulle møte ledere fra andre kirkesamfunn ute i Europa, - økumenisk tankegang og handling står klart i fokus! Husk "Ordo ab chaos" (Orden ut av kaos).

Det er godt å vite at Bibelen taler klart om endetiden, - og den som ikke er klar over disse ovenfor nevnte ting, bør ta opp sin Bibel å lese i denne! Og bli klar over sitt eget ståsted, - og å velge rett! - i tide!

Thore Lie,
Oslo

SHARONS VISJONER

Ariel Sharon, lederen for okkupasjonsmakten Israel, snakker ofte om det palestinske problemet.

For noen tiår tilbake var et en kar som snakket om det jødiske problemet.

Intet nytt under solen....

DOJ

Fra Tore Tønne til Alfred Dreyfus

Åpent brev til statsminister Kjell Magne Bondevik.
Av Hjalmar Markussen,
forfatter. 9373 Botnhamn,

Jeg er en av de mange som med interesse har fulgt debatten om medias rolle i forbindelse med at tidligere helseminister Tore Tønne tok sitt eget liv. Og jeg har merket meg at statsministeren i sin nyttårstale stilte spørsmål om man egentlig har avskaffet gapestokken som straffemetode. De sa også: "I dag henges mennesker ut, lenge før eventuell retts-sak eller dom foreligger". Og videre: "Dag etter dag kan de få sitt navn og ansikt i avisen eller på fjernsyn med antydninger og anklager av alvorlig karakter. Vi må stille noen kritiske spørsmål om hvordan vi behandler andre mennesker".

"I dag henges mennesker ut...", sier De og mener formodentlig å si at slikt skjedde ikke "i går". Dessverre herr statsminister. Det har vært verre før. I disse dager fremstilles Tønne tragedien som en stor mediasak og Norsk Presseforbund har nedsatt et utvalg som skal granske mediens rolle i denne saken. Nå er det ikke noe nytt at pressen blir gransket, enten av seg selv eller av den de selv "bemyndiger", men hvilken troverdighet har slike egenundersøkelser? Minstekravet for slike granskinger synes å være at offeret er såpass skremt at det enten ligger nede for telling, eller aller helst at det ligger som lik igjen på valplassen.

Som mediasak er Tønnesaken bare stor for den personlige tragedie. Men den minner oss om hvor vart vi stundom bør "trå" i menneskesinnet, og at vi kanskje bør se oss i speilet av

og til å si med Skjæråsen: "Du er sjøl ein liten veik en, du treng sjøl ein storebror".

I etterkant av Tønne-saken har det ikke manglet på synsings artikler på krokodilletårnivå fra trendsetterne i norske media. I Aftenposten(7.01.03.) ynker redaktør Per Egil Hegge seg; "tilliten pressen er i ferd med å breste", sier han. Redaktør Hegge burde kanskje nevnt at når det gjelder hans egen avis så bristet tilliten til den allerede på vårparten 1940, og at de, med vekslende hell, har slitt i snart 60 år med å opprette ny tillit?

Fra Moskva roper NRK-korrespondent Hans-Wilhelm Steinfeld til oss gjennom "Dagbladet" (18.01), og ikke uten en viss stolthet i stemmen sier han: "Vi journalister kan jage vårt medieoffer til døde, i flokk og følge". Ja, ser ikke vi andre for oss denne "dødsskvadronen" av journalister halsende som løshunder på jakt etter sitt offer?

Neppe har noen nordmann fått føle pressens umenneskelighet hardere enn stavangermannen Harry Lindstrøm, etter at han høsten 1963, som byråsjef i Industridepartementet, ble arrestert mistenkt for grov utroskap mot staten. Og ettersom han var alvorlig syk ble varetekt i total isolasjon utholdt i 8 måneder på Fængselsykehuset i Åkebergveien.

Det er når sykehusportene lukker seg bak ham at den differensierte presse kommer inn på arenaen, De velger straks side og blir talerør for politi, påtalemyndighet og politikere mot offeret. Journalister og redaktører gir nå flere hundre fremstillinger av Lindstrøm som vel dem største banditt som noen sinne har vært i norsk offentlig tjeneste. Og for riktig å utsette offeret fylte man spaltene

usannheter, bakvaskelser og tøv. Dermed oppnådde aksen presse/påtalemakt å få fremstilt Lindstrøm som den reneste gangster, hvor bare rettsak og en fellende dom over "svinet" kunne tilfredsstille den blodtørstige mobb pressen selv hadde avlet opp. Slik ble det da også.

Men denne Lindstrøm var ikke helt som andre presseoffer. Han forlangte at pressen skulle trekke tilbake alle de ærekrenkende utsagn de hadde kommet med mens han satt innesperret og forsvarsløs. 124 aviser nektet det. I stedet engasjerte de 150 advokater og koordinerte et felles forsvar mot denne "ensomme rytter". Pressen tapte alle sakene, men hvordan opptrer pressefolkene når de selv må stå til rette? Om det forteller Lindstrøm i et brev til Norsk Presseforbund 3. desember 1967 og gir karakteren: "Maken til feighet og usselhet(min uth.) skal man lete lenge etter". Om avisenes "kampkoordinering" skriver han at "Aftenposten som under krigen tjente noen millioner på landssvikerske forhold"(min uth.) har tilstrekkelige midler til å lede og koordinere dette forsvar".

Hva lærte så pressen av sin simple og uverdige opptreden i Lindstrøm-saken?

Ingenting. Personen Lindstrøm fylte ikke de krav som Norsk Presseforbund legger til grunn når saker skal granskes i deres regi. Han manglet redsel, ydmykhet og respekt for pressen, og når han i tillegg lot være å ta sitt liv la Norsk Presseforbund straks lokk på saken. Så kunne journalistene dra videre, stadig videre på jakt etter nye offer. Og klok av den skade som ble Lots hustru til del har de aldri sett seg tilbake.

Høsten 2000 skrev jeg boken

"Prosesen mot Lindstrøm - et politisk justismord". (Dokumentarforlaget) Av forståelige grunner vakte boken ingen interesse i hovedstadens store

medier da de til sin forskrekkelse oppdaget at det ikke var en kokebok om poteter, brød og Biff a la Lindstrøm de hadde i hendene.

Blodtåke

En som derimot har fattet interesse for boken er tidligere Ap-formann og statsråd Reulf Steen som under tittelen Blodtåke omtaler den i Stavanger Aftenblad(24.03.01) og sammenligner Lindstrøm skandalen med den franske Dreyfus-saken. I saken mot Alfred Dreyfus, som var offiser i den franske arme, ble det forfalsket bevis, og presse og politikere stilte villig opp for å knekke ham. Og selv etter at de falske anklager ble avslørt tok det mange år før livstidsdomme over Dreyfus ble opphevet slik at offeret fikk oppreisning. Så skriver Steen:

"Saken, eller l' Affaire som den er kjent som i Frankrike, vil alltid stå som symbolet på hvordan på hvordan individets rettigheter blir krenket når blodtåken, en kombinasjon av løgn, mediehet, sladder, bakvaskelser og politisk uanstendighet, senker seg over samfunnslandskapet og hysteriet tar overhånd.

Også norsk historie har eksempler på politisk justismord(min uth.), det største i moderne det som ble begått mot Harry Lindstrøm(min uth.) i kjølvannet av den såkalte Kings Bay saken, det mest dramatiske innslag i vår politiske historie etter den andre verdenskrig".

Kings Bay ulykken fikk formidable konsekvenser og skapte stort oppstyr både i mediene og i det politiske liv. "Verre var det at blodtåken

senket seg over avisredaksjonene, de politiske partikontorene og Stortingets saler og korridorer", sier Steen og føyer til at Harry Lindstrøm her ble et offer i den norske blodtåken. Til slutt spør Reulf Steen:

"Ville ikke det norske rettssamfunn være tjent med en eller annen myndighet tok initiativet til å gjenomgå Lindstrømsaken på ny? Man kunne for eksempel på statens regning gi historikere som oppgave å granske hele saksforløpet. Den norske "l' Affaire" vil ikke kunne legges til hvile før Harry Lindstrøm har fått et uhildet ettermæle, det forteller Hjalmar Markussens bok med all den tydelighet et rettssamfunn kan ønske seg".

Ja, herr statsminister!

Det er i nå 40 år siden denne uhyggelige Lindstrøm-saken begynte. Oppstarten til dette politiske justismordet skjedde ved at en mer eller mindre syk statsråd trakk i trådene og forledet regjeringen til deltagelse i aksjonen. Kunne det derfor ikke være en ide at De som statsminister tar ansvar(ikke skyld)for dine forgjengeres misgjerninger og setter Lindstrøm - saken på kartet igjen?

Tidligere statsminister Per Borten prøvde seg, men han ble effektivt stoppet av sin justisminister, Elisabeth Schweigaard Selmer, med god støtte fra bl.a. "menneskerettighet-soppfinneren" Kåre Willoch.

Vi må stille noen kritiske spørsmål om hvordan vi behandlet andre mennesker også før, å gjøre opp med dem hvis det er begått urett, ikke sant?

La oss begynne oppgjøret med Harry Lindstrøm!

hjalmar.m@c2i.net

Til Vår regjering, Vår alles Mor

Lenge var dine bryster
 Fulle av melk og honning
 Den gode mor var du for oss alle
 Du gav oss næring
 Du gav oss trygghet
 I våre første leveår

En dag var dine bryster tomme
 Din stemme var ikke lenger varm
 Men iskald kynisk som krystall

Du gode mor
 Ble plutselig den onde
 Frustrasjon og hat
 Ble vår reaksjon
 Vi småbarn som diet av dine bryster
 Fikk utviklet et hjerte av borderline

Vi er noen av de unge
 Vi skriker etter varme
 Og søker etter kjærlighet
 Vi har en smerte som kan leges
 Vis oss nå barmhjertighet

Du ser oss i de mørke gater
 Vi som selger kroppen vår for morfin
 Vi er i bakgårder i alle byer
 Blant sprøytespisser og heroin

I psykiatrien finner du enda flere
 Som ikke makter mer å sloss
 Mor Norge, et stebarn i dine øyne
 Vi har kjempet mot en stor koloss

Mange av oss lever ikke lenger
 Livets kamp ble for rå for dem
 Å dø som ung for egen hånd
 Skjer for ofte i vårt hjem

La også vi som har smerter
 Få komme inn i ditt hus
 Gi oss litt varme i denne kulde
 For i vår Mors hus er det mange rom

Skrevet av et smertens barn
Terje Ivory Hartvedt Lerøy

I seng med fienden?

MONICA TJELMELAND LEDER I
 UNGE VENSTRE
 Søndag 10. august 2003

DET FINNES INGEN

rettferdiggjørelse for angrepene mot USA den 11. september. Nettopp fordi terrorismen nekter mennesker grunnleggende rettigheter som retten til liv, til trygghet og til å bli anerkjent som et selvstendig individ må den bekjempes. Av de samme grunnene må ikke kampen mot terror gå ut over grunnleggende menneskerettigheter. Tortur, fengsling på ubestemt tid, «forsvinninger», svekkelse av rettsvernet for «terrormistenkte», terrorkamp som rettferdiggjørelse for grove overgrep og samarbeid med undertrykkende regimer, er eksempler på at menneskerettighetenes stilling er blitt dårligere det siste halvannet året. Som liberalere mener Unge Venstre det bare er ved å forsvare menneskerettighetene man kan skape sikkerhet og hindre terror.

USBKISTAN ER BLITT

en av USAs og Vestens nærmeste allierte i krigen mot terror. På grunn av sin strategiske beliggenhet nær Afghanistan, er rundt 1000 amerikanske er stasjonert i landet. I Usbekistan er utøvelse av islam bare tillatt i de moskeer staten har godkjent. Medlemmer av selvstendige muslimske menigheter utsettes for forfølgelse, fengsling og ofte tortur. Særlig utsatt er medlemmer av organisasjonen «Hizb-U-Tahir» som ønsker å opprette en islamsk stat med fredelige midler. President Islam Karimov har gjort det klart at man vil fortsette å bekjempe denne organisasjonen. Dette på tross av at det er svært få tilfeller der det er blitt tatt ut konkrete siktelser for voldelige aksjoner, og enda sjeldnere har det vært mulig å bevise skyld. Sekulære politiske opposisjonsgrupper i bevegelsen Birlik (Enhet) og partiet Erk (Frihet)

blir også undertrykt og medlemmene forfulgt. Human Rights Watch anslår at det er mellom 6500 og 7000 politiske og religiøse fanger i usbekiske fengsler. Tortur er utbredt i usbekiske fengsler, og særlig rettet mot religiøse fanger, i følge Human Rights Watch er fanger i flere tilfeller blitt torturert til døde. I mars 2002 var President Karimov på statsbesøk i Washington DC. Under dette besøket skrev han under en felles amerikansk-usbekisk erklæring om styrking av demokrati og menneskerettigheter i Usbekistan. I juli samme år vedtok kongressen at videre økonomisk hjelp til Usbekistan var avhengig av «betydelige og vedvarende» framskritt for menneskerettighetssituasjonen i landet. Senere erklærte USAs utenriksdepartement at Karimovs regime gjorde framskritt, dette på tross av at det hadde vært begått overgrep i de forgående månedene USA la også press på det internasjonale pengefondet (IMF) slik at de på ny ga lån til Usbekistan. IMF hadde frosset lån til Usbekistan i 1999, blant annet på grunn av menneskerettighetssituasjonen.

SOM I DE FLESTE

andre land i Europa utarbeidet den britiske regjeringen ny lovgivning for å beskytte sine innbyggere mot terrorhandlinger. I motsetning til samtlige andre land i vest- og sentral-Europa valgte Storbritannia å fravike flere av sine forpliktelser i henhold til internasjonale menneskerettighetskonvensjoner. Den 14. desember 2001 ble «The anti terrorism, crime and security-act» (ACTSA) iverksatt. Denne loven gir britiske myndigheter mulighet til å fengsle ikke-britiske statsborgere «mistenkt for å være internasjonale terrorister» for en ubegrenset tidsperiode. Fram til september 2001 var 11 ikke-britiske borgere blitt fengslet som en følge av disse lovene, navnene blir ikke offentliggjort og er med ett unntak ukjente. Loven krever ikke at det framsettes noen konkret siktelse mot den enkelte, og ankemulighetene er svært

begrenset. Dette er i strid med både artikkel 2 i den Europeiske menneskerettighetskonvensjonen og artikkel 9 i FN's konvensjon om sivile og politiske rettigheter. Disse artiklene omhandler den enkeltes rett til blant annet å bevege seg fritt og gir rettigheter i forbindelse med arrestasjon. Som forsvar for denne lovgivningen påberoper den britiske regjeringen seg retten til å fravike noen av sine menneskerettighetsforpliktelser i krigs- og krisesituasjoner. Denne retten har de etter den Europeiske menneskerettighetskonvensjonenes artikkel 15. Det er likevel sterkt tvilsomt om noen av disse betingelsene er oppfylt, for å kunne fravike sine forpliktelser må et land være utsatt for en trussel mot sin eksistens. Da den britiske innenriksministeren la fram lovforslaget i oktober 2001 innrømte han at de ikke hadde opplysninger om noen direkte trussel mot Storbritannia.

FOR MANGE I USA

ble verden snudd opp-ned den 11. september. Det viser seg også å gjelde i menneskerettighetsspørsmål. USA har lange tradisjoner som forsvarer av individets rettigheter men i etterkant av terroraksjonene har Bush-administrasjonen forsøkt å omgå både konstitusjonelle rettigheter og rettigheter i henhold til menneskerettighets- og Genevekonvensjonene. I forbindelse med etterforskningen av 11. september tragedien ble minst 1200 utenlandske statsborgere arrestert og fengslet. De fleste av disse på grunn av brudd på mindre bestemmelser i immigrasjons-lovgivningen eller andre siktelser for kriminelle handlinger. Human Rights Watch har dokumentert uakseptabel behandling av mange av disse fangene. Blant annet forhør uten advokat tilstede, langvarig fengsling uten konkret siktelse, manglende løslatelse av fanger som var beordret løslatt av domstolene og fysisk og verbal mishandling av enkeltpersoner på grunn av nasjonalitet eller religion. Mer kjent er nok fangene fra Af-

ghanistan-krigen som holdes i Guantanamo bay på Cuba. Det er anslagsvis 625 personer som holdes fanget her. På tross av at USA foregir å utkjempe en krig mot terror har de nektet å gi disse fangene offisiell status som krigsfanger, med de rettigheter det ville gi dem. I følge forsvarsminister Rumsfeld ville man anvende «prinsippene i den tredje Genevekonvensjonen» (som omhandler krigsfanger) ovenfor Taliban-soldater, men ikke ovenfor medlemmer av Al-Qaida. Når USA allikevel ikke vil gi fangene offisiell krigsfangestatus betyr det at de i virkeligheten er rettsløse og avhengige av fangevokternes godvilje, noe som er direkte i strid med Genevekonvensjonene. I følge Genevekonvensjonen burde også de aller fleste fangene vært løslatt, siden Taliban-regimet som de kjempet for ikke lenger eksisterer.

MENNESKERETTIGHETSORGANISASJONENE

har gjort en stor innsats for å dokumentere de overgrepene som nå begås og aksepteres i «terrorkrigens» navn, og deres advarsler bør lyttes til. Unge Venstre mener den norske regjeringen bør sette menneskerettighetsspørsmål høyere på sin dagsorden. Norge deltar aktivt i kampen mot terror, blant annet med engasjement i Afghanistan og gjennom politi- og etterretningssamarbeid med våre allierte. Norske myndigheter må forsikre seg om at de ikke blir medskyldige i brudd på internasjonale konvensjoner når for eksempel norske styrker deltar i kampene i Afghanistan under amerikansk kommando. Norge må også vektlegge viktigheten av å respektere menneskerettighetene selv om man skal bekjempe terrorismen. Dersom vi setter til side grunnleggende rettigheter for å komme terrorismen til livs bruker vi bare terroristenes egne virkemidler. På den måten ender vi til syvende og sist i seng med fienden.

EU og GM-mat!

Amerikanske advokater forsvarer offentlig interessen for å tvinge GM-mat til EU. Advokat Steven M. Drucker, direktør til Alliance for Bio-Integrity, kommer til Europa for å forklare hvorfor GM-mat kommer til EU gjennom bedragerisk tvang fra US Food and Drug Administration (FDA). Drucker har nok kunnskap om dette, fordi han har tvunget FDA til å offentliggjøre over 44.000 sider av deres interne dokumenter om GM-mat. Drucker er en autoritet på området og har deltatt på mange ekspertpaneler ved konferanser ledet av US National Research Council og FDA og har møtt ledende offisielle eksperter rundt i verden. Han ønsker nå å informere hvordan EU-ledelsen villeder borgerne på bekostning av sannheten, vedrørende risikoen ved GM-mat, og later som om dette er vanlig mat, og hvordan de har misligholdt forbyggende prinsipper om EU's mat-forskrifter. Grunnleggende poenger er at Bush-administrasjonen tilsidelegger forsiktighetsprinsipper, som en ugyldig tilbakeholdelse av USA's sikkerhetsregler for mat.

Åsgårdstrand, den 27. juli 2003
 Erik W. Falck
 Vestfold Pensjonistparti

Rett-troende og gudstroende

Av Svein Otto Hauffen

Det finnes tolerante Guds-troende og intolerante «rett-troende». «Rett-troende»: De som tror de har rett, fordi det er de som tror slik. De er skrifttroende, «bokstavtroende». «Rett-troende» er troende til litt av hvert. Især til urett, mot Guds-troende.

«Bokstaven ihjelslår. Ånden levendegjør», sa Paulus. Og ap. Johannes: «Ånden er Sannheten» og «Hvor Herrens ånd er, der er frihet!» Ikke minst åndsfrihet, tankefrihet og trosfrihet. «Tvang til å tro er dårers tale» sa Grundtvig.

De «rett-troende» er de rettviklede og firkantete. De som intolererer enhver som ser noe fra en annen syns-

vinkel enn de selv. Og som dømmer alle som ikke retter seg etter deres retthaverier. «Verre enn den svarteste synd, er selvtretferdigheten» sa Søren Kierkegaard.

«Alt beror på øyet som ser» og «for den rene er allting rent», sa Paulus. «For svinet er allting svinisk!» sa Nietzsche.

«På fruktene skal treet kjennes», sa Mesteren. På synsmåten og holdningene skal fariseerne, de dømme-syke, kjennes.

På Dommens dag blir de rett-troende blant (sta)«bukkene», til hvem Herren skal si: «Jeg kjenner dere ikke. Vik fra meg, dere som gjør urett!»

En Palme...

Ser en bort fra ideologiske kriger, har de fleste krigene vært økonomisk betinget. Det kan dreie seg om naturressurser og verdier, marked eller rett og slett krig for å holde de økonomiske hjulene i gang ved krigsproduksjon. Økonomisk er krig en egnet markedsaker og samtidig en prøve på våpnenes kvalitet og effektivitet. Politisk tildekkes realitetene emosjonelt ved vikarierende motiv. Egeninteressen går foran alt annet - også menneskerettigheter.

Typiske eksempler er den nord-amerikanske uavhengighetskrigen 1763 - 82 og borgerkrigen 1861 - 1865. I siste tilfelle var nok den økonomiske siden ved unionsopprettelsen av mer betydning enn avskaffelse av slaveriet som politisk ble påberopt. Hitlers annen verdenskrig er et annet eksempel på det samme. Økonomien, markedet og naturressursene var vel så viktig som rasehats politiske motiv. Slik kan vi følge de fleste historiske artskriger, dreier det seg om viktige naturressurser og økonomi, har krig og hensynsløshet ingen grenser.

Det er i dette perspektiv vi må se USA og Englands krigsiver ovenfor Irak. Her er det oljeressursene som teller i tillegg til en skrantene USA-økonomi. Da får alt annet vike. Vikarierende politiske påstander om fjerning av masseødeleggelsesvåpen brukes for å oppnå målet. Krig må for all del bli satt i gang før våpeninspektørene konkluderer med at det ikke finnes slike våpen.

For det irakiske folk må FN-resolusjonen virke ydmykende i sin form som inkisjons vannprøver

i heksejakten. Irak skal legge fram slike masseødeleggelses våpen enten de har det eller ikke. DEN eneste utvei jeg kan se er at Irak låner slike våpen fra USA eller ENgland til presentasjon for våpeninspektørene om slike ikke finnes i Irak.

Til slutt kravet om at U2-fly fra USA skal overfly Irak som en del av USAs krigsforberedelse. Det er ufattelig at sikkerhetsrådet ikke finner på noe, synes den politiske retorikken å gå ut på generell avvæpning av konvensjonelle våpen. Hva er nå dette for slags spill? er det Husein man vil fjerne så får en da si det rett ut. Sluttelig kan Israel i ly av dette våpengnyet drive sin terrorvirksomhet ovenfor palestinere i fred og ro!

Saddam Husein er valgt som president på sin måte. President Georg W. Bush er blitt president på sitt vis i sin politiske paranoia. Begge to kunne vi med fordel vært foruten, det gjør ikke saken bedre at Norges utenriksminister og statsminister opptre som noen politiske «tustekaller». den ene dagen er de mot krig. Den andre dagen for krig. Rosemarie Köhns kritikk av regjeringen blir karakterisert som ukvalifisert og moraliserende av en professor. Det kan vel settes et spørsmålstegn ved hvilke utsagn som er mest ukvalifisert?

VI ønsker ledere med klare standpunkter. Vi trenger en palme - en som ured dkan si sin mening om verdens galskap - han mistet sitt liv av den grunn, men vi trenger slike meninger.

Bernt-Henrik Berg
Farsund

BUSH - EN SVAK LEDER

Brady Kiesling, pensjonert ambassaderåd i Aten inntil februar i år, sier at Bush er en meget svak leder som ble trukket i armen inn i krigen i Irak av Rumsfeldt. Bush trodde blindt på Rumsfeldts forsikringer om at okkupasjonen av Irak ville betale for seg selv. Og når en blind leder en blind...

DOJ

Ondskap og galskap

Av Kjell Hansen
Kristiansand

Sjefredaktøren benytter i kommentaren sin 15. februar anledningen til å raljere litt over biskopene som han mener kom for sent på banen i debatten om krig i Irak. Han beskylder dem for å være både opportunistiske og vaklevorne i forhold til både moral og realpolitikk.

Jeg har ingen forutsetninger for å uttale meg om sjefredaktørens forhold til moral, men skal man dømme ut fra kommentarens innhold, distanserer han seg fra realpolitikken i og med at han ikke går inn på det som er selve kjernen i konflikten om Irak.

For det dreier seg hverken om redsel for masseødeleggelsesvåpen, regimeendring med innføring av demokrati eller terroristbekjempelse. Visst er Saddam Hussein en despot som få ønsker å forsvare, selv om USA selv støttet ham i krigen mot Iran.

Men det som ligger bak er en

kamp om Iraks oljeressurser:

USA har et stort og økende behov for importert olje. De amerikanske oljefeltene er på vei ned og USA ønsker å løse sine energiproblemer i utlandet. Tilgangen på andre lands oljeforsyninger blir definert som et sikkerhetsanliggende. USA trenger et nytt regime i Irak for å sikre seg nok energi.

Landet har en økonomi i negativ utvikling og med et budsjettunderskudd på over ein milliard dollar - om dagen! En sittende amerikansk president vet at han aldri vil bli gjenvalgt hvis han ikke får orden på økonomien. Og da trenger han lave og stabile oljepriser.

Tanken om «å gjøre noe med Irak», er ikke ny for haukene i George W. Bush' administrasjon. Helt siden visepresident Dick Cheney var forsvarsminister i George seniors administrasjon, har han og flere andre sentrale personer arbeidet med disse planene. I 1998 gjorde de en henvendelse til daværende president Bill Clinton, der de krevde at Saddam Hussein ble fjernet med makt.

Kultur og ukultur

Av Thorbjørn Andersen,
Halden

Få eller ingen har de senere år unngått å se de mange innlegg og oppslag omkring vår tids kultur. Og etter min mening bør debatten fortsette. Både lokalt og sentralt. Riktig nok tviler jeg på om et fornuftig løsningsforslag umiddelbart er i sikte. Grunnen til det ligger i selve utgangspunktet, og systemets utvikling. Jeg tenker på Kulturmelding nr 52 fra 1970-tallet - der Arbeiderpartiets katekismus legges til grunn: Kulturpolitikken bør være et virkemiddel og kulturaktivitetene et ledd i en sosialistisk samfunnsforming. (Det var rene ord for pengene).

Henrik Groth hudflettet meldingen, og gjentok i sin bok «Stat og kultur» departementets egen oppramsing av det som kom inn under «det kulturpolitiske arbeidsområdet»: Kunst, bibliotek, kulturvern, massemedia, kulturtiltak for barn, ungdomsarbeid, idrett og fysisk fostring, friluftsliv, andre kulturelle fritidsaktiviteter, frivillige organisasjoner, nordisk og internasjonalt kultursamarbeid.»

Den tidligere forlagsdirektøren formulerte sitt spørsmål på denne måten: Siden hele vårt skoleverk og all utdanning klart og tydelig er rettet mot dette samme mål, må man undre seg over vårt tålmodige folk. Finnes det virkelig i Norge et overveldende og overbevisende flertall som vil at barnets sjel, skolens mål og de voksnes kultur ganske enkelt skal være regjeringens og Statens instrumenter under et bevisst arbeid for et sosialistisk samfunn?

I dag kan man trygt si - at i likhet med andre sektorer og institusjoner - er resultat et gruoppvekkende byråkrati. Mange er blitt avhengige av systemet - ja, indoktrinert til nærmest å elske det. Et vesentlig poeng

må imidlertid presiseres: Legg IKKE all skyld bare på tradisjonelle sosialister med Arbeiderpartiet i spissen, «De andre» er ikke en tød-del bedre, hvis alt kommer til syne.

Løsningen? Først må befolkningen innse at uføret virkelig er dypt alvorlig etter myndighetenes mangeårige propagandavirksomhet for å manipulere oss alle inn i det fascistiske systemet, som nettopp er et resultat av den stadige sentralisering. I kortversjon innebærer forslaget tre hovedmomenter:

1. Revitalisering av Norges

grunnlov. (Grunnloven er i lang tid blitt undergravd).

2. Formynderstaten må bli erstattet av Rettsstaten. (Dagens politikere vil selvsagt protestere. De ser jo sine «bein» og maktposisjoner truet).

3. Kultur må erstatte tidens ukultur.

Antydde forslag stiller for nordmenn opp ytterligere en virkelig utfordring: Jeg sikter til de mange knep for å lirke landet inn i EU, som er vår tids internasjonale, fascistiske system. Hvor går Norge!

BIZARRO

NORSKE OKKUPANTER

I Sommeråpent stilte feltprest Jan Inge Ringsby og minerydder Børre Jacobsen frem som Norges representanter for okkupasjonsmakten i Irak. Stillheten om dette faktum er nesten øredøvende. USA og Storbritannia sammen med bl.a. Polen invaderte og okkuperte Irak fordi landet var en trussel mot verdensfreden. Ingen masseødeleggelsesvåpen er funnet. Polen innrømmer at oljen var det avgjørende for deres deltagelse i krigen mot Irak.

Nå stiller Norges lakeier i Telemarksbataljonen opp som okkupasenter sammen med USA og dets allierte. Håper krigens virkelighet vil gå opp for dem - bokstavelig talt - slik at de forstår at det er en feiltagelse å bidra som okkupantstyrke i Irak.

Feltpresten på sin side har tross sin teologiske studier ikke forstått det døyt av Jesu lære.

DOJ

VIKTIG OPPGJØR

I Dagbladet har Bernt Hagtvet over to dager utfordret AKP og venstresiden til å ta et oppgjør med leflingen med Pol Pot og andre sosialistiske eksperimenter som førte millioner i døden.

Dette er uhyre interessant lesning for en Amnesty-mann som meg. Jeg venter spent på Pål Steigans svar.

Senere ser jeg frem til Hagtvet's oppslag om høyresidens lefling med fascistiske diktaturer. Det må også komme.

DOJ

USA OG FREDEN I IRAK

Fle tusen amerikanske soldater er sinte og demotiverte etter at de fikk beskjed om at de må bli i Irak på ubestemt tid. Også deler av den irakiske lokalbefolkningen er rasende, og truer med full krig.

Som de sa ombord i Apollo 13: "Houston- we have a problem..."

DOJ

«Storebror» ser hva du leser

Bibliotekarer over hele verden hever hviskestemmene til sinte rop. De gjør opprør mot terrorlover som jakter på «mistenkelige» lesere.

TINE USTAD FIGENSCOU
Mandag 18. august 2003
Dagblader på nett

TENK DEG AT

overvåkingspolitiet kan gå inn på ditt nærbibliotek og kreve en oversikt over alle bøkene du har lånt og lest. At de kan få innsyn i dine bevegelser på offentlige PC-er. At bokhandlerne må oppgi lister over hva du har kjøpt. At myndighetene kan anholde deg hvis du leser «mistenkelig» litteratur. Det som høres ut som et skrekksenario fra strengt

sensurerte totalitære samfunn, er virkeligheten i USA etter 11. september. «Storebror» vet hva du har på nattbordet.

KORT TID ETTER

terrorangrepene 11. september 2001 vedtok den amerikanske Kongressen et omfattende lovverk under navnet The Patriot Act. Seksjon 215 av loven gir FBI og CIA rett til å undersøke bibliotekenes utlånslisters og datamaskiner, samt bokhandlerens salgslisters. Ransakelsene kan skje uten at det er bevis for eller skjellig mistanke om kriminelle handlinger. Loven forbyr også bibliotekene og bokhandlerne å gjøre brukerne oppmerksomme på eventuell etterforskning. Bakgrunnen for seksjon 215 er at det under etterforskningen av terrorangrepene kom fram at flere av flykaprerne hadde brukt Internett på offentlige amerikanske biblioteker.

Føderale myndigheter mente derfor det kunne ligge mye informasjon om terrorister på bibliotekene.

DE KONTROVERSIELLE

bestemmelsene har sprent myten om den stillferdige, tassende og hviskende bibliotekaren. International Federation of Library Associations and Institutions (IFLA) vedtok på årskonferansen i Berlin forrige uke en resolusjon som fordømmer patriotloven og liknende terrorlover.

Etter patriotlovens innvalg har den amerikanske nasjonale bibliotekarorganisasjonen American Library Association (ALA) med sine 64000 medlemmer blitt ei sterk og opprørsrøkk pressgruppe i amerikansk politikk.

- På sentrale samfunnsområder som utdanning, tilgang på informasjon, lesekampanjer og kampen for yttrings- og informasjonsfrihet er ALA helt klart en viktig pressgruppe, sier Frode Bakken, leder for Norsk Bibliotekforening og medlem i IFLAs komité for yttrings- og informasjonsfrihet.

- Denne typen informasjon kan meget lett misbrukes. Myndighetene må selvstøtt i spesielle tilfeller få adgang, men da mener vi at en domstol må vurdere behovet opp mot andre samfunnshensyn som personvern, sier han. The Patriot Act:

ETTER TERRORANGREPENE

og i forbindelse med «krigen mot terror» økte etterspørselen etter bøker om terrorisme, islam, Midtøsten, amerikansk utenrikspolitikk og propaganda både her hjemme og i USA. Folk ønsket å vite mer om bakgrunnen for de dramatiske hendelsene, men yttringsfrihetsorganisasjoner frykter at patriotloven vil skremme leserne og forskerne fra å lese kritisk litteratur. Da den radikale toppsjefen i ALA, Maurice Freedman, var på norgesbesøk i mai, uttrykte han bekymring over loven.

- De negative bivirkningene av dette er alvorlige. Vi har allerede kommet så langt at forskere ikke våger låne litteratur om «ømtålige» tema som terrorisme og biologiske våpen, sier president Freedman til fagbladet Bok og Bibliotek.

Amerikanske forlag, bokhandlere, biblioteker og journalistorganisasjoner mener at retten til å kritisere myndighetene og lese skriftlig ma-

teriale uten offentlig kontroll er truet.

SIDEN

bibliotekarer og bokhandlere ikke har lov til å oppgi om brukerne blir overvåket, er det vanskelig å si nøyaktig hvor mange ganger FBI og CIA har brukt The Patriot Act. Ifølge FBI har de besøkt biblioteker 50 ganger det siste året. I en undersøkelse gjort av Universitetet i Illinois svarte 545 av 906 spurte at de hadde hatt besøk av føderale myndigheter i året etter 11. september.

- Det er problematisk at det skal legges lokk på denne aktiviteten, som etter hvert kan få et meget stort omfang. Stikkprøver fra USA viser at opp mot 25 prosent av bibliotekene allerede har hatt besøk av politiet og måttet utlevere materiale, sier Bakken.

DET AMERIKANSKE

justisdepartementet mener bibliotekarene overreagerer:

- Jeg tror dette er en fundamental misforståelse og ubegrunnet hysteri, sier assisterende justisminister Viet Dinh til The New York Times.

I noen deler av California er det innført lokale lover som begrenser myndighetenes innsynsrett, men i juli stemte Kongressen ned den uavhengige representanten Bernie Sanders forslag om å fjerne biblioteker og bokhandler fra loven. ALA jobber intenst for å endre loven. Amerikanske studenter har ved flere anledninger åpent demonstrert mot loven, mens bibliotekarene har måttet være oppfinnsomme i sin kamp: noen har laget private områder til brukerne, noen sletter låneinformasjonen hver dag.

FORFATTER OG FILMSKAPER

Michael Moores suksessbok «Stupid White Men» ble reddet av en gjeng standhaftige bibliotekarer. Et-

«The Patriot Act» er et sett av unntakslover som fratarr terrormistenkte de grunnlovsbestemte rettighetene som ellers beskytter alle amerikanere mot overgrep fra staten.

Patriotloven ble banket gjennom uten offentlige høringer og ble signert av president George W. Bush 26. oktober 2001.

Lovens seksjon 215 gir FBI og CIA lov til å overvåke bibliotekenes utlånslisters og bokhandlerens salgslisters på jakt etter terrorister som leser «mistenkelig litteratur». Det er ifølge loven forbudt å informere leserne om at de kontrolleres.

ter 11. september våget ikke forlaget Harper Collins gi ut «Stupid White Men» i sin opprinnelige form og ba Moore skrive en snillere versjon av boka.

De 50000 allerede ferdigtrykte bøkene ble holdt gissel på et lager for å presse Moore til moderasjon. Men under et foredrag der Moore leste fra et av de uønskede kapitlene, satt en kvinnelig bibliotekar fra New Jersey i salen. En stund seinere fikk Moore telefon fra forlaget.

- HVA SA DU TIL BIBLIOTEKARENE? skrek stemmen i den andre enden. Harper Collins hadde fått tusenvis av hat-mail fra bibliotekarer, og bibliotekarene hadde varslet mediene og offentliggjort historien på nettet.

På grunn av aksjonen ble forlagets sensurforsøk offentlig, og de måtte til slutt gi etter for presset og publisere boka i originalform. «Stupid White Men» ble en internasjonal bestselger.

HENDELSENE FIKK MOORE

til å skrive følgende om bibliotekarer i introduksjonen til boka: «Selvfølgelig burde det ikke kommet som en overraskelse at bibliotekarene ledet kampen. Folk flest ser på dem som forsiktige og stille personer som sier HYSSSSSSJ. Nå er jeg overbevist om at «SSSS» er lyden av varm damp som siver ut av ørene på dem mens de planlegger revolusjon.»

Fra Rana Blad:

Heksejakten mellom to permer

Hjalmar Markussen:
Prossessen mot
Lindstrøm
et politisk justismord
296 sider
Dokumentarforlaget

Det høres nesten ut som en vits, men det er en fisker fra Senja som på tappen av år 2000 dokumenterer at prosessen mot Harry Lindstrøm var et politisk justismord!

Tilfældigheter gjorde at Hjalmar Markussen fattet interesse for saken og ble kjent med Harry Lindstrøm, og boka han har skrevet er et solid bevis på at fiskeren også er en habil forfatter!

I sin introduksjon skriver formannen i Den norske forfatterforening, Karsten Alnæs, at boka er et sentralt og viktig dokument, ikke bare fordi den omhandler en sak som førte til et justismord, men fordi den også forteller om et politisk regime som trengte en syndebukk og fant ham. Det er en avslørende, dypt rystende bok, og Hjalmar Markussen har funnet frem til et kildemateriale som avdekker nye sider ved dramaet som fant sted, skriver Alnæs blant annet.

Harry Lindstrøm, hvem var nå det? Vil sikkert mange spørre i dag.

For oss som har levd en stund var han krigshelten og den ukonvensjonelle byråsjefen som tok raske beslutninger. Som leder for bergverkskontoret i Industridepartementet kjente han gruvefolk over hele landet, og direktør Holger Fangel i Bergverksselskapet Nord-Norge var en av de mange som likte den ubyråkratiske byråsjefen.

Også vi journalister hadde sansen for Lindstrøm. Han sto i spissen for utbyggingen av Koksverket, hadde arbeidstid døgnet rundt og var alltid beredt til å svare på spørsmål. Men overskridelse ved anlegget av Koks-

verket, Kings Bay-katastrofen og mye annet som gikk skeis, gjorde at det ble behov for en syndebukk. I oktober 1963 ble Harri Lindstrøm arrestert. Beskyldningene mot ham haglet, og arrestasjonen var en sensasjon som aviser over hele landet gasset seg i. Lindstrøm var dømt før han omsider fikk anledning til å forklare seg for retten to år senere. Under rettssaken smuldret de fleste tiltalepunktene, men Lindstrøm ble likevel dømt for bagateller. Etter endt soning begynte han sin runde mot avisene som hadde trykket usannheter om han. Lindstrøm vant de sakene han klarte å gjennomføre før sin død i 1987. A-pressen inngikk et forlig som kostet den 40.000 kroner.

Markussen skriver i boka at saken mot Lindstrøm aldri burde vært reist, og sier det er en gåte at han ble dømt. Saken tok knekken på mannen, og etter å ha lest forfatterens grundige dokumentasjon, er det neppe tvil om at det dreier seg om et justismord.

Blant de som sitter igjen med liten ære er både Einar Gerhardsen, Trygve Lie og Bent Røiseland. Per Borten var med på et forsøk på å renvaske Lindstrøm, men Trygve Bratteli ble rasende da Alfred Henningsen trosset partiets forbud mot å ta saken opp i Stortinget.

Det kom til en forsoning mellom Einar Gerhardsen og Harry Lindstrøm i 1982. Gerhardsen er da 85 år og ber om unnskyldning for de lidelser han har vært med å påføre Lindstrøm. Møtet dokumenteres av omslagsbildet på boka.

Prossessen omt Lindstrøm var en ren heksejakt som også massemediene deltok i. Kan Markussens bok bidra til å renvaske Harry Lindstrøm, har fiskeren fra Senja gjort en kjempejobb!

Tor Jacobsen

KALLER DEMONSTRANTER QUISLINGER
En av Ariel Sharons rådgivere, Uri Dan, synes lite om demonstrasjonene mot den israelske statsministeren i Molde. Det er beklagelig å se at Quisling har fått elever som går i samme sporet, sier Dan.
Sier en representant for Apartheid-styret i Israel!

DOJ

Samfunnsliv

Redaksjon og ekspedisjon
6150 ØRSTA

Abonnement i hele Norden
Kr. 480,- pr år
kr. 240,- pr halvår

Annonsepris kr. 4,- pr mm
1. side kr. 4,50 pr mm

Abonnement kan tegnes
ved poststedene eller
direkte i ekspedisjonen

Sats og trykk:
Møre-Nytt, Ørsta